

บทนำ

เสียงเครื่องยนต์ของรถไถขนาดใหญ่จำนวนสี่คันที่กำลังขับเคลื่อนไถร่องดินแปลงสุดท้ายจากจำนวนหลายสิบไร่ดังจนไม่อาจพูดคุยกันได้ในระดับเสียงสนทนาปกติ อีกทั้งแสงแดดยามสายที่เริ่มสาดส่องความร้อนเพิ่มขึ้นกว่ายามเช้ามีดกก็ยิ่งทำให้เหงื่อไหลไคลย้อยมากขึ้น ทำให้คนงานกลุ่มผู้ทำหน้าที่เตรียมหน้าดินเริ่มหยิบหมวกปีกกว้างที่มีผ้าคลุมใบหน้าขึ้นมาสวมกันอย่างคล่องแคล่ว ก่อนหันไปดึงพลาสติกสีดำจากม้วนแล้วพากันเดินไวกๆ คลุมหน้าดินของแปลงที่ไถร่องไปแล้ว และมีกลุ่มที่คอยยกเสียมตักเศษดินขึ้นไปไม่ให้แผ่นพลาสติกสีดำปลิวลม

บนเนินที่ถมดินเป็นทางสัญจร ริมรั้วกันแบ่งขอบเขตถนนและที่ดินพื้นที่ใหญ่ของไร่นี้ มีบรูษาร่างสูงใหญ่ผู้สวมเสื้อเชิ้ตสีเข้มกับกางเกงยีนส์ขาเดฟทับด้วยรองเท้าบูตสีน้ำตาลเข้ม ยืนยกมือเท้าเอวนิ่งอยู่ โดยมีคนงานยืนรอบด้านสี้ำทำคน เริ่มขมวดคิ้วหรือตาลหลังเลนส์สีน้ำตาลของแว่นกันแดดแบรנדหรูมองภาพพื้นดินตรงหน้า

เจียบๆ ก่อนจะพยักหน้าเมื่อเห็นรถสองแถวบรรทุกคนงานเริ่มทยอยเข้ามาในไร่ตามปกติทุกวัน

“ฉันกลับเข้าบ้านไปกินมื้อเช้ากับแม่ก่อน ยังไงฝากเก็บฝากล้างรถด้วย ดูแลคนงานด้วยวางกับเรื่องลงเมล็ดผักใหม่ เดี่ยวฉันจะเข้ามาดูอีกที ถ้าที่สำนักงานไม่มีเอกสารอะไรแล้ว” เสียงหัวจากคนตัวสูงใหญ่หนาที่สุดเอ่ยสั่งงนออกมาระหว่างหัวหน้าคนงานพยักหน้ารับกันอย่างเข้าใจ ก่อนเขาจะก้าวขยายาวๆ เดินไปถึงม้าตัวโตที่ยืนเล็มหญ้ารออยู่

“เสียใหญ่ทำไมอยากทำอะไรผักสลัดวะ”

“น่าจะวางแผนเรียกลูกค้าเพิ่มนะ” อีกคนบอก “เดี๋ยวนี้ไร่อื่นๆ ก็เปิดเป็นที่ท่องเที่ยวด้วย มีไร่เรานี่แหละ เสียใหญ่ไม่ยอมเปิดสักที”

“ก็เกรงกงบจะตาย” ว่าแล้วก็ส่ายหน้า เพราะเขารู้สึกว่าอยู่ทำงานกันแบบนี้ก็ดีแล้ว “จริงๆ อยู่กันแบบนี้ก็ดีนะ เปิดเป็นแหล่งท่องเที่ยวจะมีคนแบบไหนเข้ามาว่านายบ้างก็ไม่รู้ ดูแลยากอีก”

“รักกงบเกินนะ จะสี่สิบอยู่แล้วยังโสด”

“เออ... กูก็ไม่เข้าใจทำไมไม่มีแฟนกัน ทั้งสองคนพี่น้องเลยนะ เจียบกริบมาก”

คนงานต่างมองดูร่างสูงใหญ่หนาของเจ้านายที่เดินห่างไปยังบนเนินของถนนของไร่ แม้จะสงสัยกันถึงเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ของหนุ่มใหญ่ผู้มีอำนาจของไร่ แต่ก็ไม่ได้ว่านวายไปจัดการหาสาวมานำเสนอกัน เพราะเจ้านายของไร่แห่งนี้รักกงบและมีเมตตากับคนงานมาเสมอ ชื่อเสียงและเงินทองไม่ใช่ประเด็นที่คนในพื้นที่ซึ่งรวยรายเคาพวกเขา แต่เป็นหัวใจและความดีของพวกเขาที่สั่งให้อำนาจและบารมียังคงอยู่กับคนตระกูลนี้ สิริวัฒนานุกุล...

คนเป็น ‘เสียใหญ่’ ของคนงานในไร่ นับพันไร่ซึ่งม้าตัวโปรดกลับไปยังด้านทิวแถวของต้นสนสูงตลอดแนวสองข้างทางห่างไกล

บริเวณทำไร่ไปเรื่อยๆ เจ้าม้าสีน้ำตาลตัวใหญ่ก็ดูว่าเรียงยามได้ออกตัว
วิ่งไล่สายลมโซซแซนสบายที่ทำให้ขนแผงคอของมันปลิวไปตาม
แรงเคลื่อนไหว ไม่ต่างจากเส้นผมดกหนาดำขลับเงางามของผู้คุม
บั้งเหียน

ดวงตาสีน้ำตาลหลังเลนส์แว่นกันแดดหรือมอรรถยนต์คันหรู
ที่ไม่คุ้นตาจอดอยู่ด้านหน้าลานคอนกรีตของเรือนไม้สักหลังใหญ่ ก่อนจะ
บังคับบั้งเหียนให้เจ้าม้าตัวโปรดชะลอฝีเท้าและตัวดกกายสูงใหญ่ลงจาก
หลังม้าและจับจูงมันไปผูกไว้ใต้ร่มเงาไม้ใหญ่ ซึ่งมีถึงน้ำและกองฟาง
จัดให้มันพักกินหญ้าๆ

“โห...ยังมีความบอยขี่ม้าด้วยอะแม่”

เสียงโสภาที่เปล่งออกมาอย่างตื่นเต็นทำให้เขาเงยหน้าเหลียวมอง
ขึ้นไปยังเฉลียงหน้าบ้าน ก่อนจะขมวดคิ้วนี้หน้ากับหญิงสาวผิวขาว
ที่ยืนเกาะขอบรั้วเฉลียงโน้มตัวมองลงมา แต่ใบหน้ามีเส้นผมสยาย
ปรกไว้จึงมองไม่ชัดเจนกว่าเป็นใคร แต่รอยยิ้มกว้างจนเห็นฟันเรียงขาว
สะท้อนมานั้นก็ถนัดสายตานั้น

“ลูกหลานใครมาแต่เช้าวะ” เขาบ่นพึมพำพาลงสายหน้าไปมา
ก่อนก้าวเดินไปยังบ้านของตนเองเงียบๆ

เสียงสนทนาแว่วมาให้เขาได้ยิน ส่วนใหญ่จะเป็นเสียงมารดา
ของเขากับผู้หญิงอีกคนที่คุ้นหูดี แต่พอเดินขึ้นบันไดชั้นบนสุดมาถึง
เฉลียงหน้าบ้านก็พบสาวน้อยร่างเพรียวบางในชุดจี๋มบู้สูทสายเดี่ยว
คอสีเหลี่ยมผ้าสับันมัดย้อมสีพาสเทลโทนชมพูฟ้า ขากางเกงยาว
บานพลิ้วทั้งตัวจนคล้ายกระโปรง แต่เพราะเธอเดินก้าวออกจากกระเบียง
เฉลียง เขาจึงเห็นว่านี่เป็นชุดจี๋มบู้สูททำให้เธอดูอ่อนหวานแต่ห่มดะเมง
และทันสมัย แถมยังยืนมองเขาตาแป๋ว ส่งรอยยิ้มเป็นสดีไสมาให้

“หนูไปเล่นกับม้าได้ไหมคะ”

“หือ...” เขาส่งเสียงสงสัยในลำคอทันทีที่ได้ยินคำถามจาก

คนแปลกหน้าที่ดูอ่อนเยาว์กว่ามาก เธอถามมาหน้าตาเฉยพร้อมรอยยิ้มกว้างอย่างซุกซนกว่าเมื่อครู่ เขากำลังเคลิ้มว่าเธอดูน่ารักน่าเอ็นดู แต่ความกล้าถามเรื่องม้าก็ทำให้เขาซັกจะประหลาดใจในความกล้าของเธอ

“กระต่าย...สวัสดิ์คุณลุงเสียใหญ่ลิลุ๊ก” เสียงบอกกล่าวดังมาพร้อมๆ กับร่างเพรียวระหงในชุดเดรสผ้าฝ้ายตัดเย็บเข้ารูปสวยงามที่เดินมาโอบเอวบุตรสาว “คนนี่ลู๊กสาวฉันเอง ชื่อกระต่าย ลู๊กคนโตที่ไปเรียนอินเตอร์ที่กรุงเทพฯ นะ นี่กลับมาเข้ามหาวิทยาลัยอินเตอร์ที่บ้านเรา”

“อ้อ...แล้วใคร คุณลุง?” เขามองสำรวจหญิงสาวสองคนตรงหน้า พลังมองคนเป็นบุตรสาวที่ตัวเล็กกว่ามารดา พร้อมรับคำก่อนหันหน้าไปจ้องคนก้าวออกมาจากโถงรับแขก “ฉันเป็นลู๊กเธอตอนไหน แสงดาว”

“อ้อ! ก็เธอแก่กว่าฉันนี่หนึ่งนะ คุณเสียใหญ่” แสงดาวตอบทันควัน

“อ้อ...แล้วพี่เธอแก่กว่าฉันก็สิบปีวะ จะให้ลู๊กมาเรียกฉันว่าลู๊งได้ไง” เขาบ่นแล้วพลังขมวดคิ้วมองสองสาวแม่ลู๊กนี่ ก่อนจะพิจารณาคนเป็นลู๊กที่ยืนทำปากอยู่ยืมมองคนหนึ่งที่คนนี่ที่ แต่ก็ยกมือพนมไหว้เขาเจี๊ยบๆ ซึ่งเขาก็รับไหว้ตามมารยาทไปเช่นกัน

“ทำไมคุณลุงไม่เห็นเหมือนพี่ตฤณกับพี่เตเลยอะคะ” เธอถามเสียงอ่อยๆ

เสียงใสๆ จากคนเป็นหลานสาวหน้าใหม่เอ่ยถามเบาๆ ก่อนมองเลยไปยังประตูหน้าบ้านสบตากับชายหนุ่มร่างสูงโปร่งที่ดูสำอางและเหลียวมองคนมาใหม่ที่ดูสูงใหญ่กำยำและโฉบเฉี่ยวมากทีเดียว

“นะ! เรียกไอ้ตฤณกับไอ้เตว่าพี่ แล้วจะมาให้เรียกฉันว่า ‘ลู๊ง’ บ้าไปแล้ว!” เขายังโวยวายไม่เลิกด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ พลังตัวตสยตมองทั้งแม่ทั้งลู๊กสาว จนเด็กสาวทำปากอยู่และกอดแขนแม่ตนเองอีก

เล็กน้อย “ฉันไม่ได้แก่ขนาดนั้นเว้ย!”

“เธอแก่กว่าฉัน แล้วฉันมีลูกสาวโตอายุสิบแปดแล้วนะ”

“เอาเถอะนะ พอเถอะทั้งสองคนเลย...เจอกันที่ไรทะเลาะกัน ไรสารจะเป็นเด็กทุกทีเชียว” เสียงอ่อนนัยใจของผู้อาวุโสเอ่ยขึ้น “แล้วตุลย์ จะให้กระต่ายเรียกว่าอะไรก็บอกไป เอาแต่ไว้วายวายอยู่ได้ หลานตกใจหมด”

คำว่า ‘หลาน’ ทำให้คนถูกตั้งคำถามเสียใจไปมอง ก่อนจะพบ รอยยิ้มอ่อนหวานบนใบหน้าสะอาดสะอ้านของสาวน้อยที่ผสมผสาน ทั้งเค้าโครงจากมารดาและบิดามาอย่างลงตัว เขาบอกได้ว่าเธอสวยน่ารัก ที่เดียว

“เรียกคุณตุลย์แล้วกัน...” เขาว่าเรียบๆ แล้วเดินเข้าสู่ด้านใน ตัวบ้านทันที

“พี่ตฤณ ชื่อว่าติณณภาพ พี่เต ชื่อเตชชณ แล้วคุณตุลย์ชื่อจริง อะไรเหอะคะ คุณป้า” เสียงใสๆ จากสาวน้อยเอ่ยถาม

“แหม...คุณป้า!” คนเพิ่งสลัดคำว่าคุณลุงออกไปจากตนเองได้ หันไปส่งสายตาค้อนมารดาตนเองทันที “แม่อังไม่ให้เรียกคุณยาย เลยเหอะ”

“แหม...” คนเป็นแม่ส่งเสียงพร้อมยิ้มขจัดเขิน ก่อนหันไปมอง หลานสาวคนใหม่ “ตาคุณตุลย์เขาชื่อจริงว่าตุลยธรคะกระต่าย”

“คุณป้ากับคุณลุงตั้งชื่อลูกเพราะจิ้งจ่ะ ต่อแต่ทั้งหมดเลย” คนชอบใจ ชมออกมาพร้อมรอยยิ้มสดใส

ตุลย ธรเหลียวมองคนส่งเสียงแจ้วๆ คุยกับมารดา พลังหันมอง น้องชายคนรองที่สายหน้ายิ้มอ่อนบางตามประสาเมื่อหันไปสบตากัน หลังตนเองทรุดกายนั่งลงบนเก้าอี้ประจำตัวของโต๊ะรับประทานอาหาร ทรงกลมของครอบครัว ซึ่งใช้ต้อนรับแขกได้อีกสักสี่คน แล้วยิ้มให้

แม่บ้านเก่าแก่ที่รินกาแพด้าให้เงียบๆ ก่อนหล่อนจะเดินไปยื่นรอบบริการ
คนอื่นอยู่มุมห้อง

ดวงตาสีนิลกลมโตแจ่มใส คิ้วเรียวโค้งได้รูปดกดำเหมือนเส้นผม
ที่ยาวสยายครึ่งแผ่นหลัง แก้มเนียนป่องเล็กน้อยดูน่ารักตามวัยสาว
จมุกโต่งรับริมฝีปากเรียวยาวสีหวานที่เหมือนแค่ทาลิปกลอสไว้ เธอพูดคุย
กับมารดาและน้องชายของเขาไม่หยุด แต่ก็ไม่ได้นำราคาญเหมือน
เด็กสาวบางคน มองรวมๆ สวยสดใสไม่ต่างจากแสงดาวตอนวิษุณ
เหมือนกัน แต่เธอมีจุดเด่นมากกว่าที่เขาอธิบายไม่ได้ อาจเพราะ
ส่วนผสมจากบิดาที่มีเชื้อสายจีน ทำให้เธอโดดเด่นขึ้นมาด้วยผิวขาวใส
อมชมพู ไม่ได้ซีดเหมือนพื้นเพคนทางเหนือแท้ๆ นักก็เป็นได้

“เดี๋ยวกินมื้อเช้าเสร็จแล้วไปดูไรชากับลุงกับพี่เต๋ใหม่ลูก ลุงว่า
จะไปคุยเรื่องใบชาหน่อยนะ” ทรงภพถามไถ่แขกตัวน้อยของบ้านที่เรียก
รอยยิ้มให้ตนเองและสมาชิกในครอบครัวได้มากมาย เว้นแต่บุตรชาย
คนโตที่ยังตีสีหน้าหนึ่งเฉย แต่แวตาดันหนาวับยามมองเด็กสาว เขาได้แต่
เหยียดยิ้มกับท่าทางของบุตรชายเงียบๆ

“หนูอยากขี่ม้า” เด็กสาวบอกเสียงใส ทุกคนมีสีหน้าแปลกใจ ทำให้
เธอเหลือบสายตามองตุลยธร “คุณตุลยขี่ม้ามาคะ เท่เหมือนควาบอย
เลย หนูอยากเรียนขี่ม้าบ้าง”

“อ้อ...” ประมุขของบ้านร้องเข้าใจ แล้วยิ้มในหน้าหลังหันไปมอง
บุตรชายคนโตที่นั่งจิบกาแฟมองมาเงียบๆ เขาเองก็ได้แต่ยิ้มในหน้า
ไม่เอ่ยอะไร และผายมือเชื้อเชิญผู้มาเยือนให้นั่งลง

“แล้วเธอชื่อจริงว่าอะไร มาถามชื่อจริงคนอื่นเขาหมด” เสียงหัว
จากตุลยธรเอ่ยหัวนๆ พร้อมส่งสายตามองตรงไปหา จนคนตัวเล็กกว่า
ที่กำลังจะทรุดกายนั่งบนเก้าอี้ตรงข้ามนิ่งไปนิด แต่ก็นั่งลงให้เรียบร้อย
ก่อนยกยิ้มให้เขา

“หนูชื่อ นางสาวสกาเวเดือน เดชาสันต์ เป็นลูกสาวคนโตของ

แม่แสงดาวกับพ่อกวินทร์ค่ะ” เธอแนะนำตัวเต็มยศอย่างซัดถ้อยซัดคำ กับหนุ่มใหญ่เพื่อนมารดาที่ดูเท่และไม่แก่เท่าไร แถมรูปร่างก็สูงใหญ่ กาย่ามากจนยังแอบปลื้ม และการเอ่ยบอกเช่นนั้นก็เรียกเสียงหัวเราะ จากทุกคนได้ทันที “ชื่อเล่นว่ากระต่ายค่ะ”

คนฟังที่ยิ้มขันตามคนในครอบครัวและเพื่อนส่ายหน้าไปมา ก่อนหันไปมองคนเป็นแม่ของสกาเวเดือน “ลูกชายชื่อกระชู่ปะวะดาว”

“ไอ้บ้า!” แสงดาวเว๊ดใส่ ขณะคนอื่นหัวเราะขำกันอีกรอบ ไม่เว้น บุตรสาวหล่อนเอง “ลูกชายชื่อกระทิง ชื่อจริงสุทธิพันธ์”

“ครีเอทีในการตั้งชื่อเล่นลูกมาก” เขาว่าเสียงยาน ก่อนจะเบะปาก ส่ายหน้าไปมา จนถูกค้อนและมารดาเอื้อมมือมาตีต้นแขนเบาๆ “กระทิงนี่ สัตว์แบบกระต่าย หรือดอกกระทิง”

แสงดาวส่ายหน้ากับเพื่อนเก่าแก่คนนี้ ที่บางทีก็กวนประสาท จนไม่แปลกใจที่ไม่มีสาวๆ คนไหนอดทนจะคบหาจริงจังด้วยได้ เพราะ ตอนวัยรุ่นตุลยธรก็เจ้าชู้เอาเรื่อง แต่พอโตและอายุมากขึ้นก็เติบโตใหญ่ ตามวัยวุฒิจนทำให้เขาเริ่มมีโลกส่วนตัวมากขึ้น

“กระทิงที่เป็นสัตว์ ลูกชายจะได้แข็งแรงๆ ส่วนกระทิงชื่อดอกไม้ มีไม่กี่คนหรอกมั้งที่รู้นะ...นี่อุตส่าห์พาลูกมากลับสวัสดิ์ เพราะคิดว่า กลับมาอยู่บ้านแล้ว ลูกจะได้รู้จักเพื่อนเก่าแก่และผู้ใหญ่ที่แม่เคารพ ไว้บ้าง” แสงดาวเอ่ยอย่างตัดพ้อ แต่ก็ส่ายหน้าเหนื่อยหน่าย “จริงๆ ฉันไม่น่ามาที่บ้านเลย ไปหาคุณป้าฉัตรกับคุณลุงภพที่รีสอร์ทดีกว่าอีก”

หนุ่มใหญ่ส่ายหน้าไปมา “แล้วอยู่ๆ ทำไมกลับมาเรียนที่นี่ ไม่เรียน ที่กรุงเทพฯ”

คนกำลังจะจิบกาแฟอยู่กะพริบตาถี่หลังซอมนมอง จนรีบวาง ถ้วยกาแฟลงบนจานรอง “หนูเมื่อรถติดแล้วก็อยากมาอยู่ใกล้ๆ ที่บ้านค่ะ”

“ที่นี่ก็รถติดนะลูก” เสียงประมุขของบ้านบอกเรียบๆ พร้อม รอยยิ้มบางเบาหลังนั่งมองลูกหลานอย่างสบายใจเจี๊ยบๆ มาพักหนึ่ง

“เวลาวันหยุดยาว หรือฤดูท่องเที่ยวนี้รถติดพอกับกรุงเทพฯ แหะ
หนูจะออกไปไหนต้องวางแผนดีๆ นะ”

“แต่หนูชอบอยู่บ้านค่ะ น่าจะโอเคหน่อย” เด็กสาวตอบพร้อม
รอยยิ้ม

“รายนี้ติดบ้านมากค่ะ ที่กรุงเทพฯ ก็อยู่แต่ในคอนโดฯ ไม่ค่อย
ออกไปไหนเลยค่ะ” แสงดาวเล่ายิ้มๆ “ชอบซื้อของออนไลน์ด้วย ไม่ค่อย
ออกไปห้างเลย”

“แม่ก็...ออกนะ” สกาวเดือนตอบแล้วทำหน้าตาขี้เกียจ “ออกไป
เรียนเต้นกับตีวงหนังสือไป”

“แหม...วีลละสองสามวันเนี่ยนะ” คนเป็นแม่ส่ายหน้ายิ้มๆ อย่าง
เอ็นดูบุตรสาว

“แล้วมาเรียนคณะอะไร ที่ไหน” คนสงสัยยังคงถามต่อ พลัง
เหลียวมองพ่อแม่น้องชายที่หันมามองเขาเป็นตาเดียว

“หนูมาเรียนมออินเตอร์ในจังหวัดเราค่ะ เลือกบริหารธุรกิจ
สาขาจัดการการท่องเที่ยวค่ะ เพื่อได้เอาเรื่องที่เรียนมาช่วยสวนดอกไม้
พอกับร้านเสื้อผ้าของแม่ด้วย” สกาวเดือนตอบด้วยรอยยิ้มพร้อมสบตา
สีน้ำตาลเข้มของหนุ่มใหญ่ที่ถามและมองเธอตรงๆ จนรู้สึกหวั่นไหว
แต่เธอก็ได้แต่ยิ้มในหน้าและก้มลงรับประทานข้าวต้มหมูรสอร่อยต่อ
เจียบๆ

“อ้อ...เรียนอินเตอร์มาลินะที่กรุงเทพฯ นะ ลูกเธอเก่งได้พ่อแม่
ดาว” คนชมเด็กสาวแต่ก็อดแหวะคนเป็นแม่ไม่ได้ จนคนอื่นยังหัวเราะ
ขันเบาๆ

“ฉันก็เก่งยะ!” แสงดาวตวัดเสียงใส่ทันที

“แล้วไม่มีแฟนหรือไง หรือว่าเธอออกหักถึงหนีเมืองกรุงกลับมา
เรียนที่เชียงใหม่” ถามจบเขาก็ตักข้าวต้มเข้าปากตนเอง

เด็กสาวที่ถูกถามทำปากขู่หรือตามองอีกฝ่ายทันที “หนูสวยเลือกได้”

ยังโสดสนิทค่ะ”

คำตอบของสกาเวเดือนเรียกเสียงหัวเราะจากผู้ใหญ่ได้ทุกคน ไม่เว้นคนตั้งคำถามเรื่องแฟนที่ส่ายหน้าหัวเราะเบาๆ พลังมองเธอหนึ่งๆ “เลือกมากะวังไม่ได้อะไรเลยนะ แก่ขึ้นเรื่อยๆ จะหาแฟนยากไปอีก”

“แหม...หนุ่มๆ บ้านนี้ก็แก่กันแล้วไม่เห็นมีแฟนเลยนี่นา คุณบ๊ายบ๊ายอยู่” เด็กสาวต่อคำจนคนแก่หัวเราะขัน เว้นแต่หนุ่มๆ ของบ้านที่แทบจะล้าล้าก้าก้าแพกันทั้งหมด

“แก่แดดจริง...” ว่าเสียงเบาๆ พลังตัวต๋ายตามองเด็กสาวดูๆ และเลยไปยังมารดาของเธอ จนแสงดาวยกโหลยืมขึ้นมาให้เขา

“ไม่ดูก็ใจคนมาจีบสิลูก” ฉัตรสุดาถามยิ้มๆ กับหลานสาวคนใหม่ที่น่ารักสดใส

“ก็ด้วยค่ะ หนูน่าจะชอบคนแก่กว่าแหละค่ะ แบบพ่อกับแม่ คนแก่กว่าไม่มางี้เง้าใส่หนู แล้วหนูก็ฟังฟังขอคำปรึกษาได้ด้วย อ้อ... บางทีคนแก่อาจมีทรัพย์สินสมบัติให้หนูเป็นมรดกอีกนะ หึๆ” เธอตอบ แล้วจบที่เสียงหัวเราะในลำคออย่างเจ้าเล่ห์ จนทุกคนหัวเราะตาม ก่อนหันไปยิ้มแป้นให้มารดาที่ได้แต่ส่ายหน้ายิ้มขิ้น พร้อมเอ้อมมือมากอดศีรษะเธอเบาๆ

“แล้วไม่มีรุ่นพี่จีบเธอหน่อยกระต่าย” ฉัตรณพเอ่ยถามน้องสาวคนใหม่ยิ้มๆ อย่างอ่อนโยน

“ก็มีค่ะ แต่ก็อายุไกลๆ กัน ความเป็นวัยรุ่นบางทีก็ถึงเงาะอะคะ เป็นเพื่อนหรือรุ่นพี่กันดีแล้ว” เด็กสาวตอบยิ้มๆ

“ที่ว่าแบบพ่อแม่เนี่ย ชอบคนแก่เป็นสิบๆ ปีนะสิ” เศษภณเอ่ยถามบ้าง ก่อนจะหัวเราะขันที่เด็กสาวพยักหน้ารับจริงจัง และหันไปหาแสงดาวที่ได้แต่ส่ายหน้ายิ้มอ่อนอยู่ “เออเว้ย...เลือดพี่ดาวแรงนะฮะ”

แสงดาวหัวเราะกับคำชมที่หยอกเย้าทันควัน “ทำไมชอบคนแก่ แม่เนี่ยกว่ากระต่ายจะชอบคนที่ตัวสูงๆ เป็นลูกครึ่งคนนั่นแหละฮะอีก”

“อ้อ...ที่แม่เจอนั่งคุยกับหนูตอนรอแม่ไปรับวันฟังผลสอบอะหรอ นั่นเป็นเกย์นะคะ เพื่อนสาว” เธอทำท่านี้ก่อนจะหัวเราะคิกคัก ผู้ใหญ่ได้ยินแล้วอึ้งกันไปหมด จนหัวเราะตามกัน “หนูคงเหมือนพี่เตบอคะ เพราะแม่ยังชอบพ่อเลยอะ”

“อ้อเนอะ” หล่อนส่งเสียงตอบบุตรสาวและได้แต่ยิ้ม ก่อนจะส่ายหน้าไปมาพาลงตักข้าวต้มเข้าปากต่อ

“ที่กระต่ายบอกว่าคนแก่เขาไม่เจ่ง่างมาก แต่ป้าว่าความจริงก็มีมุมนี่ง่างกันหมด ลุงภพยังมีเลยนะ” ฉัตรสุดาหันไปเอ่ยแซวสามีจนลูกๆ ยังหัวเราะ

“อ้าว...เธอนี้ก็หันมาแซวอะพี่” ทรงภพส่งเสียงว่าไม่ได้จริงจัง แล้วส่ายหน้ายิ้มๆ ให้หลานสาวคนใหม่ที่ยิ้มให้

เสียงคุยเจียบลงเนื่องจากโทรศัพท์เครื่องหรูของตุลยธรดิ่งขึ้น หนูม่ใหญ่ขยับกายลุกขึ้นคว้าออกมาจากกระเป๋าทางเกงยีนส์และมองก่อนจะก้มศีรษะให้ทุกคนตามมารยาทเพื่อขอตัวเดินห่างออกไปรับสาย

“พี่ตุลย์ดูยุ่งจังวีนี่” น้องชายคนเล็กเอ่ยขึ้นเรื่อยๆ หลังมองแผ่นหลังร่างสูงใหญ่หนาของพี่ชายคนโตที่เดินไปยังระเบียบงาน

“ออกไปดูเขาโกหน้าดินเตรียมแปลงผักตั้งแต่ตีห้า” ตินณภาพบอกน้องชาย “แล้วเห็นว่าเจ้าพิงศ์ไทมอนด์ก็กระวนกระวาย ไม่รู้จะคลอดลูกไหม”

“อ่า...หมอพลอยเขามาดูมันยังอะพีตฤณ” เตชภณถามพี่คนรอง

“มาแล้วนะ อยู่กับมันตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว” ตอบแล้วก็ยิ้มในหน้าเหลือบมองน้องชายคนเล็กที่หนีไป “กินเสร็จแล้วไปส่งข้าวส่งน้ำที่คอกม้าด้วยนะ”

“ทำไมผมต้องไปอะ เดี่ยวพี่ตุลย์ก็เข้าไปดูเองแหละ”

“หึ...”

สกาเวเดือนมองสองพี่น้องที่เถียงกันเบาๆ ระหว่างมือเข้ายิ้มๆ

แต่ก็ไม่ได้สนใจเท่าพี่ชายคนโตที่ลู่ไปคุยโทรศัพท์ เขาเท่าสำหรับเธอ ตั้งแต่ขี้ม้าเข้ามาที่หน้าบ้านแล้ว ยิ่งบุคลิกเด็ดเดี่ยว ท่วงท่าสง่าผ่าเผย แต่งกายด้วยเสื้อผ้าสวยๆ แต่เธอก็มองออกว่ามีเบอร์นด์ และเขายังถามยังคุยกับเธอที่พบกันครั้งแรก ก็ยิ่งทำให้ประทับใจ คนแก่ที่เหมือนบิดาก็น่าจะมีตุลยธรคนนี่ให้เธอเลือกฟังฟังได้

ร่างสูงใหญ่ของคนที่คุยโทรศัพท์จับเดินกลับมาหนึ่งที่เดิมและยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบ พลางหันไปยกยิ้มเล็กน้อยให้บิดามารดาที่มองมา “กิตติบอกว่ามีมอพลอยเป็นลม เพราะอยู่กับพิงค์โดมอนต์ตั้งแต่เมื่อคืน แล้วคงเพลียด้วยเพราะกินแต่กาแฟ” หนุ่มใหญ่บอกเล่าเรื่อยๆ ตามปกติ

เทศภณลุกพรุดขึ้นจากเก้าอี้ทันควันที่พี่ชายบอกจบ ทำให้ทุกคนสะดุ้งสุดตัว ก่อนเจ้าตัวจะรีบวิ่งออกไป จนแขกผู้มาเยือนได้แต่ตาโตสกับกันและเหลียวมองครอบครัวเจ้าบ้านเงิบๆ ที่ส่ายหน้ากันหมดทุกคน

“ปากแข็งเหมือนใครวะ ฉันก็ได้ปากแข็งซะหน่อย” ทรงภพว่าเรื่อยๆ

“เหมือนแม่แหละซะ แม่ชอบพูดอ้อมๆ” ติณณภาพบอกยิ้มๆ จนมารดาค้อนมา ทว่าเขาก็ได้แต่ยิ้ม

“ตกลงไปเ้าเตมันชอบมอพลอยจริงๆ เหรอ” ถามแล้วตุลยธรก็มองน้องชายคนรองนั่ง จนถูกถลึงตามอง ไม่ต่างจากบุพการีที่มองมาหนึ่งแล้วส่ายหน้าระอาใจ

“เขาได้กั้นไปแล้วมั้ง พี่ตุลย์” คนเป็นน้องชายว่าเสียงสละบัดแล้วส่ายหน้าเหยียดยิ้ม “ไปอยู่ไหนมาอะฮะ”

คำพูดของน้องชายทำให้คนฟังคนอื่นหัวเราะกันหมด ส่วนเขาได้แต่เหลือกตามองด้านบนและส่ายหน้าไปมา ก่อมองเด็กสาวคนเดียว

ที่ยังหัวเราะคิกคักไปด้วย จนอดไม่ได้ที่จะเอ่ยปากแซว

“รู้เรื่องได้กันหรือไงเธอ หัวเราะคิกคักเชียว”

“อ๊า...ลูกสาวฉันก็ไม่ได้ซื่อป้อนะ” แสงดาวเฉียงแทนอย่างปกป้องพร้อมทำเบะปากใส่เพื่อนเก่าแก่

“หนูก็โตแล้วนะคะ จะลืบแก้อยู่แล้ว” เธอว่าแล้วทำปากขู่เล็กน้อย

“เดี๋ยวผมไปดูที่คอกม้าก่อนนะพ่อแม่” คนถูกรุมเอ่ยเรียบๆ ก่อนลุกขึ้นจากเก้าอี้

“ไปดูม้ายด้วยได้ไหมคะ” คนอยากเล่นกับม้าก็ยังพยายามทำใจดี ลู้อื่อเอ่ยถาม จนทุกคนยังตกใจ

“กระต่าย...” คนเป็นแม่เรียกขานด้วยความแปลกใจที่ลูกสาวกล้าเอ่ยปากถามคนที่เพิ่งพบกันครั้งแรก

ตุลยธรเหลียวมองเด็กสาวที่กล้าถาม เห็นแววตาคาดหวังก็ได้แต่ยกยิ้มมุมปาก “กล้านั่งม้าที่ฉันขี่หรือไง ฉันต้องขี่ม้ากลับไปคอก”

“ไปด้วยค่ะ หนูไปเล่นแป๊บหนึ่งนะแม่” สกาวเดือนตาโตและพยักหน้ารับทันทีอย่างดีใจ ลูกขึ้นยืนหยิบแก้วน้ำขึ้นดื่มล้างปากทันที ระหว่างผู้ใหญ่คนอื่นส่ายหน้ายิ้มขึ้น

“อย่าแก้งลูกสาวฉันนะเสี่ยใหญ่!”

“เออ...” หนู่มใหญ่ตอบเสียงตัวตึง พลางก้มหน้ามองดูที่เดินมาหาและเงยหน้ามองเขาตาแป๋วหนึ่ง “เดินไปสิ”

“อะ...หนูเอากะเป่าก่อนนะคะ” เธอว่าแล้วรีบวิ่งนำไปยังโถงรับแขกเพื่อหยิบกระเป่าสะพายใบเล็กมาสะพายเฉียงและยืนรอหนู่มใหญ่ให้นำหน้าลงบันไดเงียบๆ

“ดูกระต่ายอยากขี่ม้ามากนะดาว”

“พ่อเขาหวงค่ะลูกภพ กลัวลูกกันแตก” ตอบตามตรงจนทุกคนนิ่งกันไป ก่อนจะปล่อยเสียงหัวเราะออกมา “หนูก็บอกค่ะว่าแผลหายแล้ว ก็ไม่มีรอยแล้ว ทาโลชั่นบ่อยๆ ก็ได้”

“แต่ผมนับถือน้อง กล้าต่อปากต่อคำและขอไปกับพี่ตุลย์ หน้าตาเฉย ลูกหลานคนงานยังกลัวสายตาเสียใหญ่เลยนะ” ว่าแล้วก็ส่ายหน้ายิ้มขัน พลังมองคนตัวสูงใหญ่กับคนตัวเล็กๆ เปรียบวางที่เดินคู่กันไป

“พ่อว่าพี่แกจะแพ้วทางหลาน...มีหลานมาประจบประแจงน่าจะอ่อนโยนขึ้นหน่อย” ทรงภพว่าแล้วส่ายหน้า “เหลือแต่ให้มันไปหาแฟนนี่แหละ”

“อยากเซียวคะ พ่อคนรักสงบโลกส่วนตัวสูงแบบนั้น”

คนเป็นมารยาและมารดาเอ๋ยแล้วส่ายหน้า เรียกเสียงหัวเราะขันได้จากทุกคนทีเดียว

สกาในเดือนถูกคนตัวโตจับให้นั่งบนหลังม้ามาด้วยกัน แต่เขาให้เธอนั่งด้านหน้าจะได้ไม่เจ็บกับการอยู่ขอบๆ บังเหียน “จริงๆ เวลาดูหนังดูละครแล้วพระนางเขานั่งบนหลังม้าด้วยกันเหมือนสบายเลยคะ ตอนนี่เมื่อยมากเลย”

“หึ ก็มันละครนี่” เขาบอกกลับขึ้น แต่ก็รู้สึกประหลาดใจที่สัมผัสได้ว่าเด็กสาวตัวนุ่มนวลตรงหน้ามีกลิ่นหอมอ่อนๆ อย่างประหลาดไซ้มาตามสายลม “ทำไมกลิ่นตามฉันมา”

“ก็คุณตุลย์ใจดีออก” เธอว่ายิ้มๆ พลังเหลียวมองคนด้านหลังที่เหมือนโอบกอดเธอไว้

“บางที่เธอก็สนิทกับคนไวไปนะ” เขาพูดยิ้มๆ แต่ก็ไม่ว่าอะไรต่อเพราะมัววิ่งเหยาะๆ มาถึงบริเวณคอกด้านหลังของที่ดินของตัวบ้านแล้วซึ่งอยู่ห่างจากพื้นที่ไร่มาก “เธอต้องลงก่อน”

“อ่า...” เด็กสาวร้องรับและคิดตาม ก่อนจะค่อยๆ ขยับตัวกระโดดนิดหน่อยลงไปยังที่พื้น โดยมีมือใหญ่ของเขาช่วยยกเอาเธอพาลงไปยืนได้ หัวใจเธอเต้นตึกตักจากความแข็งแรงของเขา ชายหนุ่มตัวดัดตัว

ลงยืนได้คล้องแคล่วและจูงม้าให้คนงานไปเก็บ และหันมาพยักหน้าให้เธอเดินตาม

ดวงตาสีนิลของสกาเวเดือนมองดูบรรยากาศโดยรอบที่ร่มรื่นและแลเห็นทุ่งกว้างที่มีรั้วไม้กั้นบริเวณไว้เพื่อให้ม้าได้เดินไปมาเล็มหญ้าและพักผ่อนอีกด้านของโรงเรือนที่ทำคอกไว้ ซึ่งดูแล้วก็แบ่งสัดส่วนชัดเจนว่าด้านใดเป็นที่อยู่ของม้าปกติ และม้าป่วยใช้ ก่อนเธอจะเดินตามหนุ่มใหญ่ เห็นการช่วยส่งเสียงเบ่งลูกของม้า เธอได้แต่ยืนตะลึงตาโต เพราะลูกม้าตกต่อน้ำต่อตาเธอ

“กระต่าย...”

“หนูจะเป็นลม”

ตุลยธรเบิกตากว้างทันทีที่หันไปเห็นเด็กสาวยืนตัวแข็งตาโตและเอ่ยเสียงเครือ ทำท่าซาจะพับลงจนเขาต้องเข้าไปประคองไว้จนร่างเปรียวบางเอนซบมาในอ้อมแขนใบหน้าซีดกว่าปกติ และการได้โอบกอดเธอไว้ก็ทำให้เขาเหมือนถูกระแสไฟฟ้าที่เดียว พอประคองเธอให้ยืนดี ๆ เขาก็โอบเอวบางเดินออกจากโรงพยาบาลม้าไปนั่งที่เก้าอี้ตัวยาวใต้ต้นไม้ใหญ่ และได้แต่ส่ายหน้ายิ้ม ๆ กับความอ่อนไหวของเธอ

“แล้วอยากจะมีม้า แค่เห็นม้าคลอດลูกก็เป็นลม”

“ก็อยู่ๆ ตกลงมาเลย แล้วมีน้ำอะไรกับเลือดทะเลักแบบนั้นอะ” เธอว่าปากอยู่แล้วส่ายหน้าไปมา พลังหยิบยาดมจากกระเป่าสะพายของตนเอง จนถูกเขาหัวเราะขัน

“พกยามดมด้วย เธอนี้เป็นวัยรุ่นจริงๆ เหนอ”

“คุณตุลยธรชอบแหวะจังเลย”

เธอตัวต้วตาค้ออันเขา แต่ก็ได้แค่นั้น เพราะดมยาต่อและได้แต่ยกมูมปากยิ้มบางเบา

ทั้งสองยิ้มให้กันตามวิสัย บรรยากาศรอบด้านผ่อนคลายกว่าเดิม แม้พบกันครั้งแรกแต่ก็เหมือนรู้จักกันมานาน แปลกดีที่สามารถสนิทใจ

กันได้ตั้งแต่ช่วงแรกที่ได้พบกัน ต่อจากนี้คงคบหากันได้อย่างที่ครอบครัว
ทั้งสองก็สนิทสนมกันมา แต่จะพัฒนาสถานะกันไปอย่างไร พวกเขา
ก็ไม่อาจรู้...

1

ดูลยธรนั่งพิงหลังเอนกายบนเก้าอี้หนังบุวมตัวใหญ่ พาด
ขยวของตนเองไปบนโต๊ะทำงานอย่างผ่อนคลาย ดวงตาสีน้ำตาลเข้ม
จ้องมองหน้าจอโทรศัพท์มือถือในมือที่กำลังเปิดหน้าของโปรแกรม
อัปเดตภาพถ่ายยอดเยี่ยม ซึ่งตนเองเลือกกดเข้าไปดูในหน้าประวัติของ
ร้านขายเสื้อผ้าแบรนด์ 'the Moon & Star' แแบรนด์เสื้อผ้าสไตล์
ล้านนาทำจากผ้าไหม ผ้าฝ้าย ผ้ามัดย้อม และผ้าสบัน ซึ่งเป็นการ
ออกแบบของแสงดาว และกดตามไปยังบัญชีโซเชียลของสกาเวเดือน
อย่างที่ตั้งใจไว้

เขามีภาพเด็กสาวคนนั้นเวียนในความคิดมาหลายวันแล้ว ตั้งแต่
ครั้งแรกที่ได้พบเจอกัน เขาก็สลัดภาพรอยยิ้มสดใสของเธอออกไป
ไม่ได้เลย จนวันนี้ได้ยินเสียงคนงานผู้หญิงคุยกันถึงเสื้อผ้าคอลเลกชัน
ใหม่บนร่างนางแบบโบหน้าสวยของแสงดาวที่ร้านอาหาร และมี
หนุ่มๆ คนงานบอกเล่าว่าเป็นลูกสาวของแสงดาวจนทำให้คนงานฮือฮา
กันยกใหญ่ เขาจึงได้แต่จดจำว่าต้องกลับไปห้องทำงานมากดูให้ได้และ

ก็สมดังตั้งใจ

“ดูเหมือนตาเฒ่าบ้ากามปะวะ” หนู่มใหญ่พึมพำกับตนเองหน้ามุ่ม
“มาหลงเสน่ห์สาวรุ่นลูก”

พุดกับตนเองไปเรื่อยเปื่อย โดยที่สายตาและปลายนิ้วก็ไล่ดู
ภาพถ่ายต่างๆ ในหน้าประวัติของสกาเวเดือน มีทั้งภาพถ่ายเซลฟี่ที่
ตัวเธอเอง มีคนอื่นถ่ายให้ หรือถ่ายภาพอื่นๆ รวมกันอยู่ให้ได้เห็น
และมีคลิปข้อมต้นมากมายหลากหลายแบบมาให้เขากดดู ถึงเป็นคลิปสั้นๆ
ไม่ถึงนาที แต่ก็ทำให้เขาตาโตอ้าปากค้างได้ไม่ยาก

“จะอ่อนหวานหรือเซ็กซี่วะ” เขาว่ำกับตนเอง หลายคลิปข้อมต้น
ของสกาเวเดือนยั่วยวนกิเลสมากที่สุดทีเดียว “หรือกูเองที่หื่น”

คิดไปคิดมาก็รู้สึกว่ตนเองหื่นกามไม่น้อย พึมพำมั่งมาคนเดียว
เหมือนคนบ้าอีกด้วย “เธอทำให้ฉันประสาทแตกมาก ยายคุณหนู
กระต่าย”

เสียงเคาะประตูห้องทำงานดังในจังหวัดปกติ แต่ดันทำให้เขา
ถึงกับสะดุ้งจนเกือบตกเก้าอี้ ต้องตัวตขาลงจากโต๊ะและนั่งให้ดี ด้วย
กำลังตั้งใจส่องสาวน้อยที่สถานะก็เป็นลูกหลานเขา ก่อนส่งเสียงอนุญาต
ให้คนมาขอพบเข้ามา

“พ่อเลี้ยงกวิรินทร์มาขอพบครับเสียใหญ่ คุณหนูกระต่ายกับ
น้องชายเธอก็มาด้วยครับ”

“หือ...” เขาส่งเสียงพร้อมกะพริบตาถี่ทันทีด้วยความแปลกใจและ
ตกใจระคนกัน “เออๆ เชิญเข้ามา แล้วฝากให้แม่บ้านจัดน้ำชามารับแขก
ด้วยนะกิตติ”

“ได้ครับ” กิตติรับคำเรียบร้อยและออกไปจากห้องเจ้านายเงิบๆ
หนู่มใหญ่มองประตูห้องที่ปิดลงแล้วส่ายหน้าไปมา รู้สึกงุ่นงายใจ
อย่างประหลาดที่เขาแต่คิดถึงสกาเวเดือน และในที่สุดเธอก็มาหาเขา
ถึงที่ แม้จะมากับบิดาผู้อาวุโสและมีชื่อเสียงมากในจังหวัดพอๆ กับ

ครอบครัวเขาก็ตาม

“สวัสดิ์เสียใหญ่ ขอโทษที่มารบกวนโดยไม่ได้แจ้งล่วงหน้า” เสียงทุ้มท้าวของผู้มาเยือนเอ่ยอย่างอ่อนโยน รอยยิ้มประดับใบหน้าขาวที่มีไรหนวดเครามีเขียวจางๆ ล้อมไว้จนดูเข้มขึ้น ไม่เหมือนบุรุษเชื้อสายจีนที่เห็นทั่วไป ทั้งส่วนสูงและความกำยำของร่างกายที่ไม่ปล่อยตัวไปตามวัยก็ยิ่งทำให้กวีรินทร์ดูภูมิฐานและเท่อย่างมาก

“สวัสดิ์ครับพ่อเลี้ยงกวีรินทร์” เจ้าของสถานที่รับลูกยีนและก้าวออกไปพนมมือไหว้ผู้อาวุโสกว่า ก่อนหันไปยกยิ้มมุมปากบางเบาพร้อมรับไหว้เด็กสาวกับเด็กหนุ่มสองพี่น้องที่สวัสดิ์เขาอย่างอ่อนน้อมเจี๊ยบๆ โดยมีสายตาดูตาของทั้งคู่มองด้วยรอยยิ้ม

“สัปดาห์ก่อนที่ดาวพากระต่ายไปไหว้เจ้าสัวทรงภพกับแม่ นายฉัตรสุดานะ ผมติดนัดลูกค้ำมารับต้นไม้กับดอกไม้เลยไม่ได้ไปด้วย กระทั่งก็ช่วยงานอยู่กับผมก็เลยไม่ได้ไปกับแม่กับพี่สาวเขา วันนี่ว่างเลยคิดจะมาหาแล้วชวนไปกินข้าวเย็นด้วยกันเสียหน่อย” กวีรินทร์เอ่ยปากบอกเล่าอย่างละเอียดเพื่อไม่ให้เข้าใจผิดพลาดกัน “นี่แวะไปปริสร์ต แต่สรุปมีนัดประชุมกันหมดทุกคนเชียว แล้วเห็นเสียรองแกบอกว่ามีนัดตอนเย็นแล้ว เสียเล็กก็ดูยุ่งๆ เรื่องจัดห้องสัมมนา แต่เจ้าสัวว่าเสียใหญ่ น่าจะว่าง เพราะไร่กับม้าเข้าที่เข้าทางแล้ว ผมก็เลยพาลูกๆ แวะมาหา”

“โอ...พ่อเลี้ยงก็เลยเดือดร้อนเลยครับ ต้องตระเวนไปทั่ว”

หนุ่มใหญ่ผู้อาวุโสกว่าส่งเสียงอย่างเข้าใจพลางหัวเราะเบาๆ ก่อนเชื้อเชิญแขกผู้มาเยือนก้าวไปนั่งยังชุดโซฟาหนังสีน้ำตาลเข้มมุมรับรองแขก หลังแม่บ้านเคาะประตูและยกถาดชุดน้ำชาเข้ามา โดยมีกิตติคอยช่วยเหลือ

“ลูกชายพ่อเลี้ยงก็ไปเรียนกรุงเทพฯ กับพี่สาวเธอครับ ไม่เห็นหน้าเวลาถึงงานจังหวัดหรือเทศกาลต่างๆ เหมือนกัน” ตูलयธทักถามด้วยรอยยิ้มอ่อนบางประดับมุมปาก เหลือบสายตามองเด็กหนุ่มร่างสูงโปร่ง

ที่ถอดแบบบิดามาอย่างตืออย่างนี้ก็ชมเชย ก่อนมองดูเด็กสาวที่ตนเอง
คิดถึงมาหลายวันด้วยความเอ็นดูอย่างมาก เพราะเธอแต่งชุดเดรส
ผ้าไหมผสมผ้าใยแบรนต์ของแสงดาวที่แบบและทรงของชุดนี้มารดา
ของเขาก็มีอยู่หลายตัวแต่คนละสี ซึ่งคนตรงหน้าก็เลือกสีอันสดใส
เหมาะกับวัยอย่างมาก

“ครับ แต่กระซิงไปเรียนโรงเรียนประจำตั้งแต่ประถมเลยกลับมา
บ้านที่ก็อยู่ในสวนนะนะ คราวนี้พี่สาวกลับมาอยู่เลย ดาเวาเลยคิดให้
ไปทำความรู้จักกันได้ ส่วนกระซิงถ้าเปิดเทอมก็กำลังจะขึ้นมอสี่แล้ว...”
คนเป็นพ่อตอบยิ้มๆ และหันไปมองบุตรชายคนเล็ก “ไปเป็นรุ่นน้อง
พวกเราไป”

“อ้อ...แล้วอยู่คณะอะไรละ” ตูลยธรผู้รั่วเรียนที่โรงเรียนราชวิทยาลัย
แห่งนั้นเอ่ยถามยิ้มๆ กับการแบ่งเด็กๆ เป็นคณะต่างๆ ให้รุ่นพี่และ
อาจารย์ได้ดูแลใกล้ชิดเหมือนครอบครัวเดียวกัน แม้ปัจจุบันอาจจะ
ไม่มีการฝึกฝนเรื่องการเป็นมหาดเล็กอีกแล้ว แต่โรงเรียนก็ยังมีชื่อเสียง
และเกียรติยศให้กล่าวขานและเป็นที่ต้องการของกลุ่มลูกหลาน
ผู้มีอำนาจจะได้เข้าเรียน ซึ่งบางครั้งเส้นสายก็ไม่ได้ช่วยอะไร ต้องมี
ความรู้และความสามารถเองจริงๆ

“คณะดุสิตครับ” เด็กหนุ่มตอบด้วยรอยยิ้มมุ่มปาก แต่ก็จริงจัง
และไม่มีเล่ห์เหลี่ยม

“ยังมีใครปิ่นกำแพงหนีออกไปเที่ยวเธคใหม่”

“อ้อ...เสียใหญ่ยังเรียกเธคอยู่เลยเธอครับ” เด็กหนุ่มถามพลาง
หัวเราะขันกับพี่สาวที่หลุดเสียงออกมาก่อนแล้ว จนทำให้คนแก่กว่า
ทั้งสองคนนิ่งไปแล้วหัวเราะตามเบาๆ “เรียกผับเรียกบาร์ผมยังไม่
ไม่ตกลงนะ”

“เออเว้ย...เราคงแก่มากแล้วนะครับพ่อเลี้ยง” เขาว่าแล้วส่ายหน้า
ขัน พลางเหลือบมองเด็กสาวที่แก้มแดงระเรื่อขึ้นอีกนิดหลังหัวเราะไป

“ก็ไปแซวเสียใหญ่เขา ตากระหิง” คนเป็นบิดาเอ็ดไม่ได้จริงจึ่งนัก เพราะก็ขึ้นตามอยู่เล็กน้อยกับยุคสมัยที่เปลี่ยนไป และมีคำเรียกขานสถานที่หรือคำสนทนาแปลกใหม่เกิดขึ้นเยอะจนเขาก็ตามไม่ทัน

“ผมว่า พ่อเลี้ยงไปกินข้าวเย็นที่บ้านผมดีกว่านะครับ น้ำแขน้าจะเตรียมอาหารไว้แล้ว เพราะผมบอกจะกลับไปกิน เตียวให้กิตติบอกแกว่ามีแขก จะได้เตรียมกับข้าวเพิ่มอีกสองอย่าง” เขาบอกยิ้มๆ พลงหันไปมองเด็กสาวที่นั่งมองมาตาแป๋ว ระหว่างนั้นน้องชายของเธอก็จิ้มขนมชิ้นเข้าปากเคี้ยวเสียงๆ “แกขี้หน้าใจ ผมว่าพ่อเลี้ยงไปกินมื้อเย็นที่บ้านผมดีกว่า จะได้ไม่ต้องขับรถออกไปในเมืองด้วยครับ”

“ก็ได้ครับเสียใหญ่ ขอบใจมาก...แล้วเขาขี้หน้าจะไปเจอแม่ผม รายนั้นก็เริ่มองแงแล้วครับ” คนเป็นบุตรชายเริ่มเปลี่ยนไปนิทานมารดาตนเอง

“หนูจะฟ้องย่าว่าพ่อนิทาน” สกาวเดือนว่าเสียงหยอกเย้า พร้อมทำสีหน้าเอาจริงเอาจึ่งจนบิดาหัวเราะขัน

“คุณย่าเกษรสบายดีนะครับ” ตูลยธรหัวเราะเบาๆ แต่ก็หันไปถามไถ่ถึงผู้อาวุโสที่คุ้นเคยกันมาและรู้จักกันดีในจังหวัด ด้วยเป็นคนมีเงินมีทองและบริจาคช่วยการกุศลอยู่เสมอ

“สบายดีมากครับ คนไม่สบายหน่อยคงเป็นพ่อผม พังแม่บ่นทุกวัน” เล่าแล้วก็หัวเราะออกมา จนคนฟังยังหัวเราะตามได้ไม่ยาก “คนแก่ นะครับ แกก็ทำงานหนักไม่ได้แบบเก่า นี่ขนาดได้มาช่วยงานในไร่ในสวนเองบ้าง ก็ยังเหมือนไม่พอใจเท่าไร แต่พอกลับเข้าบ้านก็บ่นปวดเมื่อยกัน”

“จริงๆ พวกท่านแข็งแรงนะครับ ปู่ย่าตายายผมลืจากันไปหมดแล้ว” เขาวัยยิ้มๆ พลงสายหน้าไปมา “นี่พอกำลังจะสืบลีก็เหมือนแบบ เราจะแกไปแบบไหนจริงๆ ครับ คิดแล้วก็มึนๆ ที่ตัวเองจะเข้าหลักสี่”

“หือ...คุณตุลย์จะสี่สิบแล้วหรือคะ” คนตกใจถามเสียงดังทันที พร้อมขมวดคิ้วแน่น ก่อนเธอจะรู้ตัวยกมือปิดปากและขยับนั่งสำรวม พร้อมก้มศีรษะให้ “หนูตกใจ เห็นแม่บอกว่าคุณตุลย์แก่กว่าปีเดียว ก็ไม่น่าจะขึ้นเลขสี่”

“แม่เขาก็จะสามสิบเก้าขวบเดือนหน้าแล้วนะลูก” คนเป็นพ่อบอกอย่างแซวๆ ด้วยคำว่าขบ พลางยิ้มขึ้นจนลูกสาวทำท่าคิดแล้วพยักหน้ายิ้มแห้งๆ

“อือจริง...แม่เขายังดูวัยรุ่น หนูก็ลืมไป แต่พอมองแล้วพอกับคุณตุลย์ก็เป็นคนแก่ที่ยังเพ่มาๆ นะคะ ไม่ลงพุงเหมือนคนอายุหลักสี่หลักห้าคนอื่นด้วย ดูดีสุดๆ เลย” เธอบอกและยิ้มสดใสให้บิดา พลางหันไปยิ้มแป้นให้หนุ่มใหญ่อีกคนอย่างประจบประแจง ที่เธอเองก็หลงเสน่ห์อยู่บ้างด้วย จนเขาเบะปากแต่ก็ยึดตัวขึ้นอย่างโอ้อวดเสีย เธอหัวเราะขื่นเบาๆ

“ก็ฉันออกกำลังกายทุกวันนะคุณหนูกระต่าย มีฟิตเนสในบ้านครบครัน ฉันถึงไม่ชอบใจมากที่แม่เธอให้เรียกว่าคุณลุง” เขาอดตนเองทันที ก่อนจะแหงนไปถึงแสงดาว จนเด็กสาวกับบิดาและน้องชายหัวเราะ

“ดาวก็ไปแล้วว่าเสียใจใหญ่ไว้วายมากๆ แถมบอกว่าผมแก่กว่าจะให้เรียกลุงได้ยังไง” เล่าแล้วกวินทร์ก็นึกขื่นและหวนคิดถึงอดีต “แปลกนะครับ ตอนนั้นที่ผมเจอดาวก็อายุสี่สิบแล้ว ดาวเพิ่งจะสิบแปดสิบเก้าเอง แต่เขาดันมาชอบผม แล้วยังไม่เสียใจที่ต้องพักเรียนไปตลอดลูกอีก”

“หือ...คงชอบคนแก่กว่าและไม่เง่าจริงๆ แหะละครับ” ว่าแล้วก็ส่ายหน้าไปมา “ตอนนั้นผมวัยรุ่นและเง่าเอาเรื่องเองแหละ เท่เยวเตร่กว่าผู้หญิงอีก เขาคงไม่ทนหรือครับ”

“หือ...” สองเด็กวัยรุ่นส่งเสียงทันทีที่ได้ยินบทสนทนา

“เสียใจใหญ่เคยเป็นแฟนเก่าแม่หรอคะ” กวินทร์เล่าแล้วทำท่า

ยกไหล่ต่อ “แต่แม่เขาทิ้งเสียใหญ่มารักกับพ่อ”

“โห...” เสียงลูๆ ร้องออกมาทันที พลังทำท่าปรบมือยินดีด้วยกัน เรียกเสียงหัวเราะขันไม่ยากเลยจากผู้ใหญ่ทั้งสองคน

“แสดงว่าเสียใหญ่เจ้าชู้ นะครับเนี่ย แม่ถึงมารักกับพ่อผมแทน”
ว่าแล้วก็ยิ้มชอบใจ

“แต่ตอนนั้นฉันโสดสนิทมาก” คนถูกต่อว่าเรื่องเจ้าชู้รีบออกตัวเมื่อเหลือบเห็นสายตาจากเด็กสาวมองมานิ่งๆ “ดูแลไว้ ดูแลมา ก็แทบไม่มีเวลาออกไปไหนแล้ว”

“เออ...พอพูดถึงม้า กระจ่าบอกว่าเป็นลมตอนเห็นม้าคลอตุ๊ก” กวินทร์พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงกลัวขั่น จนบุตรสาวตัวดีมือดีต้นแขนเขาเบาๆ และทำหน้ามุ่ม “พ่อจะชอบใจเสียใหญ่เขาที่ดูแลเราตอนเป็นลม ชอบใจ นะครับ”

“ไม่เป็นไรครับ จริงๆ ก็เป็นจังหวะชิตคอมนะครับ เพราะพอพาเขาเดินไปที่โรงเรือนม้า ภูงน้ำก็แตกแล้วลูกม้าก็ตกมาบนกองฟาง แล้วทุกคนก็เฮลั่น แล้วน้ำเลือดน้ำคว่ำก็ไหลโชกเลย” คนเล่าอธิบายจนเห็นภาพพร้อมทำมือทำไม้ ก่อนจะหัวเราะกันได้ทันที

“จริงค่ะ หนูตกใจ” เด็กสาวตอบแล้วทำหน้าตาขู่ขี้ ก่อนจะยกมือปิดหน้าเล็กน้อย “นี่ก็แล้วยังเห็นภาพเลย”

กวินทร์หัวเราะบุตรสาวเบาๆ พร้อมยกมือกอดศีรษะแกล่ไปที่ ก่อนหันไปหาหนุ่มใหญ่อีกคน “งั้นเดี๋ยวผมพาลูๆ ไปเดินเล่นรอเสียใหญ่ก็ได้ครับ”

“อ้อ...ผมพาไปดูตรงโรงเรือนปลูกสตอร์วเบอรรี่ดีกว่า เพื่อเด็กๆ จะเก็บกิน” ผู้เป็นเจ้าบ้านว่าพลังหัวเราะที่สองพี่น้องพยักหน้าหงึกๆ ด้วยรอยยิ้มกว้างและดวงตาโตสดใสไม่ต่างกันเลย “พ่อเลี้ยงขับรถตามผมไปจอดที่หน้าบ้านเลยก็ได้ครับ เดี่ยวผมพาเด็กๆ เดินลงไปนิดเดี๋ยวก็ถึงโรงเรือนผลไม้”

“ขอบใจนะเสียใหญ่” กวินทร์ตอบรับด้วยรอยยิ้ม พลางหัวเราะขันเบาๆ กับลูกๆ ที่ตาโตชอบใจทันที

ส ภาวเดือนหนึ่งมาในรถยนต์กับบิดาและน้องชายเช่นขาเข้ามาในไร่ทรงกลดของครอบครัวผู้ถูกเรียกขานว่าเสียใหญ่ คนที่เธอนึกถึงด้วยความปลื้มใจอย่างประหลาด เหมือนเข้าไปหลงใหลเป็นแฟนคลับศิลปินสักคนก็ว่าได้ และตุลยธรก็เป็นเสียที่มีเชื้อสายจีนตามบิดาอย่างเจ้าสัวทรงภพ แต่ส่วนผสมที่เธอรู้สึกว่ามีเสน่ห์คงได้จากมารดาอย่างแม่นายนัทรสุดาที่เป็นลูกสาวไทย-ลาตินอเมริกาที่ดังมานัก ทำให้บุตรชายทั้งสามคนดูโดดเด่นทั้งส่วนสูง ใบหน้าคมเข้ม ล้อมด้วยหนวดเคราจางๆ และมาดแสนเท่ที่ถอดจากเจ้าสัวมาอีก จนการเรียกพวกเขาสามคนพี่น้องว่า ‘เสีย’ ลบภาพตาเต๋าทองพลู้ออกจากหัวเธอไปเลยทีเดียว

“ทำไมไร่ของบ้านนี้ชื่อทรงกลดละคะพ่อ”

“ชื่อมีตั้งแต่รุ่นคุณปู่ของเสียใหญ่แล้วนะ และน่าจะมีส่วนตั้งแต่หวดด้วย พ่อเกิดไม่ทันตอนเขาตั้งหรอก” ตอบแล้วเขาก็ขันเบาๆ ที่ถูกบุตรสาวค้อน “ก็เหมือนสวนดอกไม้เราไป...สวนเกษมศานต์”

“อ้อ...ตั้งแต่คุณหวดตั้ง” เด็กสาวเอ่ยเรียบๆ ก่อนหันมองบิดา “แม่เขาตั้งชื่อแบรนด์เสื้อผ้าเพราะห้องหนูเธอ”

“ก็ใช่ เขาบอกชื่อดาว ถ้าตั้งว่าแสงดาวตามชื่อจริงก็ดูโหลดูเซยแล้วพวกเราเรียนและติดต่อกับฝรั่งด้วย ใช้ภาษาอังกฤษที่ติ่งคำในชื่อลูกมาใส่ก็น่าจะโอเค เพราะเป็นลูกสาว เพื่อโตขึ้นจะอยากทำอะไรไม่ทำอะไรเขาก็ว่าคงมีหลานมาดูแลตัวเอง” เล่าแล้วเขาก็ได้แต่ยิ้ม “หรือกระตือรือร้นอยากทำเสื้อผ้ากับแม่”

“พ่อก็นะ...เอาจริงๆ เวลาพ่อกับแม่บอกว่าถ้าผมจะมีเพศสภาพแบบไหนก็ขอให้บอก ผมดีใจนะ...แต่ให้ผมเรียนชายล้วน อยู่ประจำ

เห็นเพื่อนเป็นเกย์บ้างอะไรบ้างก็ไม่รู้สึกอยากเป็นนะครับ และเห็นใจ
บางคนที่ครอบครัวไม่เปิดรับ รู้สึกอึดอัดแทน”

“อือ...อึดอัดจริงๆ สมัยก่อนไม่ค่อยมี และก็ไม่มีความจำกัดความ
เรื่องเพศอื่นเยอะแบบสมัยนี้ด้วย แต่ก็รู้สึกว่าเป็นแบบนั้น
จะช่วยงานกีฬาได้ดี เช่นเวลาออกแบบท่าเชียร์ เสื้อผ้าสัต์เดอร์อะไร
แบบนี้ เหมือนคนกลุ่มนี้เขามีพรสวรรค์เรื่องสวยๆ งามๆ นะ” คนแก่กว่า
ถอนหายใจขณะเล่า โดยลูกๆ ก็พยักหน้ารับคำตาม “สมัยนี้คนถึงเป็น
โรคซึมเศร้าเยอะขึ้น ทั้งการแข่งขันในสังคม และในครอบครัวด้วย
แต่ก่อนก็คงมี แต่มันไม่มีโซเชียลให้เห็นแบบนี้”

“สมัยก่อนคนฆ่าตัวตายเยอะไหมคะ” สกาวเดือนสงสัยจึงถาม
บิดาด้วยสีหน้าจริงจัง

“ไม่เยอะนะ แต่หนังสือพิมพ์ไทยก็ชอบเอาข่าวคนตายขึ้นหน้าหนึ่ง
มานานแล้ว อุบัติเหตุบ้าง คนดังตายบ้าง ทำนองนี้แหละ ไม่มีอะไร
เปลี่ยน” เล่าแล้วเขาก็ยกไหล่ ระหว่างมองดูท้ายรถยนต์คันใหญ่
แบรนด์หรูของเจ้าบ้านที่ขับนำอยู่

“พ่อคิดดูแล้วก็แปลกใจที่เสียใหญ่ไม่มีแฟน”

“เขาเข้าใจเรื่องแม่ไหมอะพ่อ” บุตรชายถามอย่างสงสัย

“ไม่นะ จริงๆ เขาก็คว่ำสาวมาเยอะ แต่หลายปีแล้วที่ไม่ออกไป
จากไร่เลย”

“งานเยอะไหมคะ ขนาดวันที่แม่พามา เขาก็วันตั้งแต่เช้ามีดีที่ไร่
เข้ามากินข้าวก็ออกไปดูม้าอีก”

“ก็น่าจะจริงแบบกระต่ายว่า” คนเป็นบิดาเห็นด้วยกับบุตรสาว
“กระต่ายเจ้าชู้ได้ แต่ต้องไม่ไปหลอกใคร โอเคไหม”

“เหม...ผมเพิ่งลืบท่านะพ่อ” ว่าแล้วเด็กหนุ่มก็ส่ายหน้ายิ้มขัน
จนคนเป็นพี่สาวหัวเราะตาม

รถยนต์สีดำคันใหม่ของหนุ่มใหญ่เจ้าบ้านดันหน้าเลี้ยวเข้าไปจอด

ยังโรงรถที่สร้างอย่างมั่นคงอยู่ด้านข้างของตัวบ้านหลังงามใหญ่โต
สมฐานะ โดยที่รถยนต์ของกวินทร์ก็ชะลอจอดที่ลานด้านหน้าที่ได้
ร่มไม้ใหญ่ ก่อนเธอจะเห็นตุลยธรเดินกลับมาหา ขาวาวๆ ของเขา
ก้าวมาเปิดประตูให้เธอทันที จนได้แต่กะพริบตาถ่มองเขาหนึ่งๆ แต่เธอ
ก็ก้าวลงไปยืนและยกยิ้มให้อีกฝ่าย

“ขอบคุณค่ะ”

“อือ”

กวินทร์มองด้วยรอยยิ้มอ่อนบาง ไม่ได้คิดสิ่งใดเพราะรู้จักกับ
ครอบครัวนี้มานาน ทุกคนเป็นสุภาพบุรุษและตรงไปตรงมา แต่ก็ทำธุรกิจ
เป็น แต่สายตาบุตรชายที่มองแปลกๆ ทำให้เขาต้องมองท่าทางของ
บุตรสาวอีกครั้ง จนพบว่าเด็กสาวมีอาการประหม่าและก้อเขิน
คนตัวสูงใหญ่ที่เดินนำหน้า

“ลูกสาวกูชอบเพื่อนแม่เธออะ” คนเป็นพ่อพึมพำเบาๆ ก่อนจะ
ลือกรดให้เรียบริ้อยและเดินไปกอดคอบุตรชายที่เดินรั้งท้ายรออยู่
เพื่อตามเจ้าบ้านเข้าสู่ตึกใน

“**ป**ได้ปะกันเมินเลยเน้อเจ้า ป้อเลี้ยงกวินทร์”

เสียงทักทายตามแบบฉบับสาวเหนือดังมาจากร่างอวบอิมแต่
ไม่อวบอ้วนของแซ่ไซ ผู้เป็นแม่บ้านเก่าแก่ของครอบครัวตุลยธร
คนถูกหักและเจ้าบ้านได้แต่ยิ้มรับ ก่อนจะหันไปชมลูกสาวคนโตที่หล่อน
มองด้วยความเอ็นดูว่าสวย

“ลูกสาวคนแก้งามขนาดเจ้า”

“เหมม...” กวินทร์หัวเราะร่วนชอบใจ คุยกับแซ่ไซอย่างถูกคอ
และคิดถึงกัน

“รู้เรื่องใหม่” เสียงหัวๆ จากหนุ่มใหญ่เจ้าบ้านทักถามขึ้นทันที
ที่เขาหันไปเห็นร่างเพรียวบางของเด็กสาวยืนกะพริบตาปริบๆ ยิ้มอ่อนบาง

มองบิดาคุยกับแม่บ้านใหญ่

“ฟังรู้เรื่องอยู่บ้าง แต่พูดไม่ได้ค่ะ” เธอตอบตามตรง พลัง
ยิ้มแห้งๆ

“อ้อ...สาวหัวสมัยใหม่แหละนะ ไปเรียนที่กรุงเทพฯ มานาน
สงสัยจะติดนิสัยคนเมืองรักสบายมาเยอะ” เขาทำเป็นตัดพ้อเล็กน้อย
และยกไหล่เสียหน่อย พอเหลือบมองสภาวะเดือนก็พบดวงตาสีนิลกลมโต
มองมาหาตาแป๋ว “ฉันก็พูดความจริง”

“แล้วซะหนูเรื่องรักสบายเพราะไปอยู่กรุงเทพฯ กับเรื่องพูด
คำเมืองไม่ได้นี่มันเกี่ยวกันตรงไหนหรือคะ” เด็กสาวถามกลับอย่าง
จริงจัง

“เอ่อ...” คนที่ปากไวกว่าความคิดอึ้งไปนิดที่ถูกระบายกลับ
ทันควัน

“คุณตุลย์ล่ะคะ พูดคำเมืองได้ไหม หนูก็ไม่เห็นคุณพูดกับใคร
เลย” เธอถามออกไปตรงๆ อย่างสงสัย เพราะก็ไม่ได้ยินเขาพูดกับใคร
เลย จนเห็นเขานิ่งไปนิด ทำให้เธอทำท่ายกยิ้มมุมปากข้างหนึ่ง “ตัวเอง
ก็พูดไม่ได้ ทำมาว่าคนอื่น”

“เอ๊ะ! เป็นเด็กมาว่าผู้ใหญ่ได้ไงกัน” เขาทำขึ้นเสียงเอ็ดเล็กน้อย
พลังตัวตวัดสายตามองดูๆ แต่ก็เจออีกฝ่ายทำหน้ามุ่ยปากอยู่ ซ้อนตามอง
มาหา “ยังจะค่อนอีก”

“แล้วทำไมผู้ใหญ่ต้องมาว่าเด็กก่อนด้วย คุณซะหนูก่อน คิดว่า
โตกว่าแล้วไงอะ นิสัยไม่ดีเลย แกกว่าแล้วจะถูกรูททุกเรื่องหรือ เฮอะ!”
เธอดูด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ พร้อมส่งสายตาค่อนอีกที ก่อนจะเดิน
ขมวดคิ้วไปหาบิดา ด้วยรู้สึกหงุดหงิดกับหนูๆ ที่ตนเองมองว่าเท่าและ
ปลื้มมาลึกลับ จนเขามาพูดจาแบบนั้นก็ทำให้เธอไม่ชอบใจพอตัวทีเดียว

“พ่อคะ เรากลับบ้านไปกินข้าวกับแม่ดีกว่าไหม เดี่ยวแม่ถึงอนอีก”
เธอเอ่ยพร้อมยกมือกอดแขนลำของบิดาไว้ตามประสาลูกสาวช่างอ่อน

หากตัวต๋ายตาค้ออันหนุ่มใหญ่อีกคนเสี่ยที่และเงยหน้าสบตากับบิดาที่มีสีหน้าแปลกใจ

“อ้าว...มีอะไรคะ” กวินทร์อุทานและเอ่ยถามบุตรสาวคนโตอย่างงุนงง แต่ก็ไม่ทันได้รับคำตอบ แซ่ไซ่ก็รีบถามอย่างเอาใจเด็กสาว

“คุณหนู...อยากกินอะหยังก่อเจ้า” แซ่ไซ่รีบเอ่ยถามว่าเด็กสาวต้องการเมนูใดทันที ด้วยตนเองก็เหงาหงอยมาลักพัก เนื่องจากสมาชิกครอบครัวนี้ทำงานกันหนักหลายเดือนแล้ว ยิ่งสองเสี่ยหนุ่มคนน้องๆ ของบ้านเริ่มไปติดสาวก็หายหน้าไป เสี่ยใหญ่ก็ทำงานหนักจนไม่ค่อยเข้ามาในบ้าน

“เอ่อ...ไม่ได้อยากกินอะไรพิเศษค่ะ แค່ห้วงแม่ชนิดหน่อย” ตอบแล้วก็มองคุณแม่บ้านตาปริบๆ

“น้ำแซเตรียมจัดสำหรับด้วยแล้วกัน อีกสักครึ่งชั่วโมงฉันกลับมา” เสี่ยท้าวของเจ้าบ้านที่เหลื่ออยู่คนเดียวสั่งเสี่ยบชาด โดยมีแซ่ไซ่รับคำสั่งเสี่ยท้าวตามฉบับสาวเหนือ “เดี๋ยวนฉันพาเด็กๆ ไปดูโรงเรียนปลูกสตรอว์เบอร์รี่ก่อน”

“ขอหื้อม่วนๆ หน้อ”

เด็กสาวได้แต่ยิ้มในหน้าให้กับแซ่ไซ่และบิดาที่ก้มมายิ้มแบ้นให้เธอ ก่อนจะหันไปพยักหน้ากับน้องชายที่ดูร่าเริงมากที่จะได้ไปดูโรงเรียนปลูกสตรอว์เบอร์รี่ จนเดินนำหน้าเธอเพื่อตามหลังร่างสูงใหญ่ของเจ้าบ้านไปติดๆ ระหว่างที่เธอก็นึกหงุดหงิดใจกับเรื่องเมื่อครู่

ทำไมคนที่แม่บอกว่าไปร่ำเรียนต่อถึงเมืองนอกเมืองนาต้องมาพูดกระทบเรื่องเด็กเรื่องผู้ใหญ่ ไม่เห็นเหมือนพ่อเลยที่ให้ลูกๆ พุดอะไรก็ได้ แค่มิมีคำหยาบและอยู่ในฐานที่เคารพกันและกัน เธอเริ่มไม่ปลื้มเสี่ยใหญ่แล้วละ...

โรงเรียนปลูกสตรอว์เบอร์รี่คือโครงเหล็กอย่างตีชิงผ้าใบพลาสติก

สีขาว และหลังคาของโรงเรียนก็สลักกับพลาสติกใสๆ เพื่อให้แสงแดด
ด้านนอกส่องลงมาบ้าง แต่ก็ไม่ทำให้ร้อนมากไปนัก โรงเรียนนี้ทั้งห้าหลัง
มีร่องน้ำกันไว้ คงมีการดึงน้ำที่ขุดร่องน้ำมาใช้ภายในไรสวนของที่นี่
อย่างเป็นระบบ ด้านในโรงเรียนที่เธอกับน้องชายเข้ามา ก็มีแปลงปลูก
สตรอว์เบอร์รี่ทอดยาวเป็นแถวจนพวกเธอได้แต่ยืนอ้าปากหวอกัน
เกือบนาที ด้วยเธอก็ไม่คาดคิดว่าจะใหญ่โตโอ้อ่าที่เดียว เพราะมี
เครื่องทำละอองน้ำและไอเย็นจนภายในโรงเรียนที่สร้างเป็นเรือนเพาะชำ
ขนาดใหญ่เย็นน้ำที่เดียว

“เสียใหญ่รวยมากนะครับ มีโรงเรียนสตรอว์เบอร์รี่ตั้งห้าหลัง
มีไรชาเป็นพันไร่ มีฟาร์มม้า มีสวนผัก มีรีสอร์ตอีก เขี่ยมหาเศรษฐี
ของแท้เลย” เด็กหนุ่มเอยออกมาอย่างนึกชื่นชม ทำให้หนุ่มใหญ่หัวเราะ
และยกมือตบไหล่เขาเบาๆ

“ที่...ทำเหมือนตัวเองจนกระทั่ง กิจการครอบครัวที่ตกทอด
กันมากก็ต้องดูแลไว้ เกิดมามีแล้วก็ต้องรักษาให้ได้ด้วย ไม่งั้นก็เสีย
ชาติเกิด หลายคนก็บอกลงว่า คนเราพื้นฐานต่างกัน ฉะนั้นก็ต้องพยายาม
รักษาพื้นฐานชีวิตไว้ให้มั่นคง” เขาบอกยิ้มๆ พลางพยักหน้าให้คนงาน
ส่งสัญญาณไปที่ตะกร้าให้นำตะกร้ามาให้เงียบๆ ก่อนส่งให้น้องชาย
และพี่สาวที่เดินทิ้งห่างพวกเขาเสียหลายก้าวจนต้องยื่นแขนไปให้

“ขอบคุณค่ะ” สกาวเดือนตอบรับเรียบๆ โดยไม่มองหน้าหนุ่มใหญ่
นึกเคืองใจตั้งแต่เมื่อครู่ จึงได้แต่กอดตะกร้าหวายสานใบเล็กไว้ใน
ใให้อ้อมแขนข้างหนึ่งและก้าวตามไปเงียบๆ ขณะที่น้องชายเด็ด
ลูกสตรอว์เบอร์รี่ใส่ตะกร้าอย่างมีความสุขระหว่างที่ตุลยธรเล่าเรื่องราว
ต่างๆ ให้ฟัง

“ดินที่เขี่ยปลูกสตรอว์เบอร์รี่ควรเป็นดินร่วนปนทรายนะ และก็ต้อง
มีความเป็นกรดเล็กน้อย อีก็อย่างต้องมีแสงสว่างส่องถึงแปลงปลูกด้วย
แต่ก็ต้องไม่มากจนร้อนแรง และอากาศเย็นๆ จะทำให้สตรอว์เบอร์รี่

ออกดอกออกผลได้ดีมากๆ เราเลยติดเครื่องไถยนต์ช่วย...เพราะเดี๋ยวนี้
เชิงใหม่ก็ใช้จะเป็นเมืองหนาวนั้” หนุ่มใหญ่เล่าและยกยิ้มมุมปาก
พรางเหลือบมองร่างเพียวบางด้านหลังที่เดินตามมาเงิบๆ ระหว่างนั้น
เด็กหนุ่มที่อยู่ใกล้ๆ ก็เด็ดผลสตอร์วเบอร์รี่ตามที่เขาแนะนำ “ผลที่ควร
เด็ดกินสดๆ ก็ต้องสีแดงแหละนะ แต่ถ้าเด็ดเพื่อรองขายก็จะสีแดง
ไม่สดมาก เพื่อเวลารอสุกเล็กน้อยด้วย”

“อ้อ...แล้วไม่เปิดไร่จะขายที่ไหนครับ” สุทธินันท์เอ่ยถามอย่าง
สงสัย เพราะไร่แห่งนี้ปิดตัวร้างบไม่เหมือนไร่สวนอื่นๆ ในจังหวัด
ที่จะเปิดไร่ต้อนรับนักท่องเที่ยวเข้าไปเยี่ยมชมและซื้อสินค้าหารายได้
เสริมอีกทาง

“ก็ทันนะ เราจะส่งไปที่ห้องครัว และแปรรูปทำแยมกับน้ำชาย
ที่รีสอร์ท และส่งตามร้านประจำที่รับด้วย” หนุ่มใหญ่เล่า

“เรื่องในไร่มีแต่คุณตุลย์ดูแลหรอกะ” สภาวเดือนนึกสงสัย
จึงถามขึ้น เพราะไม่เห็นน้องชายอีกสองคนของเขาเข้ามาที่สำนักงาน
หรือเดินเตร่ที่ไร่ที่สวนเลย

“อ้อ...ตฤณกับเตจจะดูเรื่องบริหาร การเงิน กับประสานงานเรื่อง
วัตถุดิบจากไร่ไปที่รีสอร์ท” เขาตอบตามจริง ก่อนจะมองดูคนตัวเล็ก
กว่ามากที่หันไปก้มดูดอกสตอร์วเบอร์รี่ใกล้ๆ พร้อมยกโทรศัพท์มือถือ
ถ่ายภาพไปเงิบๆ จนเธอพอใจก็หันมามองแล้วเลิกคิ้วให้ “ไม่เก็บ
สตอร์วเบอร์รี่”

“ไม่อะค่ะ เดี๋ยวมีคนแหวะว่ามาเด็ดไปกินฟรีๆ” เธอว่าแล้ว
ยิ้มอ่อนบาง จนน้องชายที่กำลังเด็ดสตอร์วเบอร์รี่หยุดกึก

“อ้อ...” สุทธินันท์หัวเราะแห้งๆ และเด็ดก้านผลสตอร์วเบอร์รี่
ที่กำลังจะหักให้หลุดออกมาเสียพรางใส่ตะกร้าเงิบๆ และยื่นกอด
ตะกร้าไว้โดยไม่ขยับไปเก็บเพิ่มอีก

“ใครเขาจะมาแหวะ ก็มากับฉัน” คนพามาเอ็ดเสียงเข้มขึ้น

พร้อมขมวดคิ้วแน่นหรือตามองเด็กสาวที่ทำปากย่นเล็กน้อยแล้วเสถียรตามองทางอื่น

“คนพามาที่นี่แหละตัวแฉะเลย” เธอพึมพำเบาๆ คนเดียวแล้วเดินแยกไปอีกทางเมื่อมีช่องว่างของแปลงปลูกสตอร์รี่เบอร์รี่ พร้อมมือที่หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาเก็บภาพตามชอบใจเรื่อยๆ

เจ้าบ้านมองตามร่างเพรียวบางของเด็กสาวไปตามทางเดินของแปลงปลูก ก่อนจะหันไปบอกให้เด็กหนุ่มตามสบาย เดินดูเมื่อเมื่อไรก็บอกกัน ส่วนเขาจะแยกไปหาคนเป็นพี่สาวของตัวเอง ซึ่งก็ก้าวไม่เท่าไรก็ตามทัน เเงาร่างสูงของเขาไปทาบทับจนเธอหันมามองและก้าวถอยหลังไปนิด

“มีตรงไหนที่หนูห้ามเดินไหมคะ”

“ไม่มี แค่เดินมาดูว่าเธอถ่ายรูปอะไร”

“หนอน...ตัวเล็กๆ สองตัวเดินสวนกันบนบันไดที่มีดอกเล็กๆ น่ารักดี” ตอบแล้วก็รอดภาพที่ตนเองถ่ายไว้ไปให้เขามองหน้าจอ จนเห็นเขาจะพริบตาถี่และส่ายหน้ายิ้มขึ้น ก่อนจะพยักหน้ารับเข้าใจ “ไม่ได้ใช้ยาฆ่าแมลงหรอกคะ”

“ไม่ เราใช้ปุ๋ยอินทรีย์ และพวกน้ำยาหมักจากผักผลไม้และเศษอาหาร” เขาเล่าระหว่างเดินเอามือไพล่หลังตามคนตัวเล็กกว่าที่นำอยู่ก้าวหนึ่ง “เวลาเก็บเตรียมไปส่งรีสอร์ทหรือเตรียมแปรรูปก็ง่ายหน่อย ล้างน้ำเปล่าเอาเศษดินทรายและใบหญ้าออก ไม่ต้องกลัวสารเคมีตกค้าง”

“ดีจัง” เธอชมเชย “กินข้าวเย็นก็ไม่งอะคะ หนูหิวแล้วอะ”

คนฟังคำถามหนึ่งไปทันที ก่อนจะหัวเราะร่วนที่เด็กสาวหันมาทำหน้ามึนและยุบปากเล็กน้อยอย่างชัดเจน แต่เขาก็ได้ยินเสียงน้ำย่อยในท้องดังออกมาเล็กน้อย จนเธอส่ายหน้าหลับตาปี๋แก้ม

“ไปเลยก็ได้ กว่าจะเดินถึงตัวบ้าน” เขาว่าซนๆ และส่งเสียงไปหาเด็กหนุ่ม “กระซิง! กลับกันเถอะ จะได้ไปกินมื้อเย็น พี่สาวนาย

ห้องร้องแล้ว”

“ได้ครับ พี่กระต่ายไม่ยอมกินข้าวเที่ยงอะ” ว่าไม่จริงจังและเดินหันหลังกลับไปยังทางเข้า เหลือบมองพี่สาวกับหนุ่มใหญ่ที่เดินนำอยู่อีกทางของแปลงปลูกสตรอว์เบอร์รี่

“อ้าว เตี้ยวก็ปวดท้อง” ตูลยธรหันไปเอ็ดคนตัวเล็กเบาๆ

“อาหารที่พ่อพาไปกินไม่อร่อยเลย ร้านที่เปิดใหม่ใกล้มหาวิทยาลัยอะค่ะ พ่อบอกคนน้อยจะได้ไม่เสียเวลา แต่มันไม่อร่อยจริงๆ อะ” เธอเล่าพลางทำปากเบี้ยว “เหมือนเขาเก็บเนื้อสัตว์ไว้นานจนเหม็นแล้ว”

“เออ...พ่อเลี้ยงกวีนทร์ก็กินง่ายเกินไปนะบางที” หนุ่มใหญ่ว่าไปถึงอีกคน

“คุณกับพ่อห่างกันกี่รุ่นคะตอนเรียน”

“หลายรุ่นเลย พ่อเธอแก่กว่าฉันตั้งสี่สิบปี” เขาว่าตาโตแล้วหัวเราะปิดท้าย

“แหม...แต่พ่อก็ยังแข็งแรงแล้วก็ดูไม่แก่ด้วย ดูวัยใกล้คุณตุลย์ด้วยซ้ำ” เธอว่าแล้วหัวเราะในลำคอจนโดนเขาตวัดสายตามองมา และได้แต่หัวเราะคิกคัก

“เดี๋ยวฉันจะให้หน้าแช่ปรุงรสอาหารใหม่สำหรับเธอ หี”

“คนแก่ชอบแกงเผ็ดเดี๋ยวกี้” เธอว่าแล้วส่ายหน้าทำปากย่น แล้วก็ทำหน้าที่ต่ายยี่ใส่เขาก่อนจะรีบเดินไปควงแขนน้องชายเดินนำไปยังทางเดินกลับคฤหาสน์หลังงามของเขาอย่างสติโล่งขึ้น ไม่ได้ให้ลืงไปมองหนุ่มใหญ่อีก

ตูลย ธรได้แต่ส่ายหน้ามองดูร่างเพรียวบางกับน้องชายที่สนิทสนมกันดี แล้วเขาก็ยกยิ้มเอ็นดูความร่าเริงสดใสตามวัยของเธอ แสงดาวกับสามมีเลี้ยงดูและอบรมลูกทั้งสองคนมาอย่างดี เขายังไม่เห็นวีแววอาการเหี้ยมวีน เอาแต่ใจ หรือก้าวร้าวจากคุณหนูทั้งสองสักนิด แม้

เด็กๆ จะเกิดมาในครอบครัวที่ร่ำรวยและมีอำนาจวาสนา พ่อเลี้ยง
กวีรินทร์ก็มีหน้าตาในจังหวัดไม่แพ้ทางแสงดาว แต่พวกเขา ก็ปลุกฝัง
ความอ่อนน้อมและน่ารักสมวัยให้ลูกๆ ได้เป็นอย่างดีทีเดียว แตกต่างจาก
ลูกหลานคนรวยบางบ้านที่เอาแต่ใจตนเองและไม่เห็นหัวใครเลยแม้เขา
จะอายุมากกว่าเพียงใด นับว่าเด็กสองคนที่เขาเพิ่งได้รู้จักมีดีอยู่มากกว่า
ฐานะ

น่าสนใจ...ยิ่งสกาเวือนยิ่งน่าสนใจมาก...

2

สักวเดือนหนึ่งซัดสมาธิโดยมีหมอนอิงใบโตรูปหัวแม่วางบนตักสำหรับเท้าข้อศอก เด็กสาวกำลังอ่านการ์ตูนเรื่องโปรดที่อัปเดตบนโปรแกรมยอดนิยมผ่านหน้าจอโทรทัศน์มือถืออยู่กลางเตียงนอนขนาดห้าฟุตที่ตั้งชิดผนังห้องด้านหนึ่ง โดยมีหน้าต่างบุกระจกอยู่ทางปลายเตียง ซึ่งรูตม่านปิดไว้แล้วยามค่ำคืน แม้พื้นที่ของบิดาจะกว้างขวาง แต่ก็มีคนงานผู้ชายหลายคนเดินเข้าออกหาบิตาบ่อยๆ ถ้าเงยหน้ามาอาจจะเห็นภาพภายในห้องที่เปิดไฟก็ได้ ด้วยตอนนี้ข้างนอกมีดมืดแล้ว

เสียงเคาะประตูดังขึ้นพร้อมเสียงมารดา เธอลุกไปปลดลิ้อกกลอนเปิดประตูให้มารดา และรับแก้วนมมาถือไว้ จากนั้นก็กลับมานั่งที่เตียงตามเดิม โดยมีมารดาเดินตามมานั่งที่ข้างเตียงเป็นปกติ

“น้องบอกว่ากระต่ายของนเสียใหญ่” แสงดาวทักถามด้วยรอยยิ้มอ่อนบางประดับใบหน้านวลขาวใสที่อ่อนเยาว์กว่าวัยใกล้สี่สิบ

“กระทิงชี้ฟ้องนะ ปากยื่นปากยาวนัก” เด็กสาวตัวดเล็กเสียงว่าน้องชายจึงถูกปลายมือมารดาตีต้นแขนเบาๆ เธอจึงตัวดค้อนใส่ “แม่อะ...”

“ทำไมต้องไปว่าน้อง!”

“ขอโทษค่ะ” ว่าแล้วเธอก็ทำหน้าสลด

“เฮ้อ...แล้วไปจนอะไรเสียใหญ่เขา เพิ่งจะเจอกันไม่นานไปจนอะไรเขา ทื่อ...” คนเป็นแม่เอ่ยเสียงอ่อนโยนและส่ายหน้าไปมามองดูบุตรสาวที่มึนหมจนหมดแก้วใบเตี้ย

“เขาเขวะหนูก่อน เรื่องพูดคำเมืองไม่ได้ แล้วก็ว่าแบบนี้แหละ สาวเมืองกรุง ไปอยู่กรุงเทพฯ จนเคยตัว หนูเลยถามว่าเขาพูดได้หรือ พอบอกไม่ได้หนูเลยบอกว่าตัวเองยังพูดไม่ได้แล้วมาว่าคนอื่น เขาก็บอกเป็นเด็กมากกว่าผู้ใหญ่ได้ยังไง...หนูก็เลยบอกพ่อว่าอยากกลับบ้าน...” เล่าแล้วเธอก็ส่ายหน้าระอาใจ “ไหนแม่บอกเขาไปเรียนเมืองนอก ไม่เห็นแพ้เลยนะ ชอบอ้างว่าเป็นผู้ใหญ่กว่า”

แสงดาวถอนหายใจแล้วส่ายหน้าขบขัน หล่อนนี่รู้แล้วว่าตุลยธร กำลังคิดจะทำอะไร การต่อปากต่อคำกับบุตรสาวหล่อนสำหรับคนแบบเสียใหญ่ไม่ได้มีเจตนาแบบผู้ใหญ่ธรรมดาแน่นอน

“กระต่ายก็อย่าไปต่อคำเสียใหญ่เขามากนัก ค่อยๆ คุยกับเขา แล้วก็เวลาเจอ เขาเป็นคนชอบพูดจาจนประสาทแบบนี้มานานแล้วแหละ”

“แม่ถึงเล็กกับเขาใช้ใหม่ตอนสาวๆ อะ พ่อบอกว่าตอนวัยรุ่น แม่ไม่ทนเขาเพราะเจ้าชู้ด้วย” คนเป็นลูกสาวบอกแล้วส่ายหน้าไปมาพลางยกมูมปากยิ้มหยัน “หนูว่าเขาซี้เก็กมากด้วยแหละ”

“เรานี้ก็ชอบเขวะคนอื่นเขาเหมือนกันแหละ” ว่าลูกแล้วคนเป็นแม่ก็ได้แต่ส่ายหน้า

“แม่...”

“เรื่องพูดจาจนประสาทนี่ก็มีส่วน และตอนนั้นเขาก็เจ้าชู้แบบเด็กหนุ่มผู้รั่วด้วย” เล่าแล้วหล่อนก็ยกมูมปากยิ้ม “แบบ...กูรูบหล่อบ้านรวย เป็นแฟนดาวมหาลัย ไร่”

“ซื่อวานี่เอง” เด็กสาวว่าแล้วส่ายหน้า จนเห็นมารดาหัวเราะขัน
“ทำไมแม่ชอบคนแก่มากกว่าหลายๆ แบบพ่อละ”

“อ๊า...พ่อเขาก็หล่อใหม่ และก็รวยไม่แพ้เสียใหญ่” บอกเรื่อง
ความหล่อเหลาที่กวีรินทร์ก็ไม่ได้แพ้ใคร แล้วก็กระซิบในตอนท้ายจน
บุตรสาวหัวเราะคิกคักตาม “แม่อีกไม่ได้ลำบากลำบากขนาดนั้นนา แม่อีกไม่จำเป็นต้อง
เลือกคบผู้ชายที่ด้อยกว่า หรือต้องไปกัดก้อนเกลือกินด้วยกัน
แบบนั้นมันคงมีแต่नियाอะ แล้วพ่อเขาก็เป็นคนน่ารักด้วย ไม่ใช่คนรวย
ที่เห็นแก่ตัวหรือมองผู้หญิงเป็นของเล่น ไม่มีอะไรเสียหายที่จะคบหา
ในฐานะคนรัก เอาจริงตอนนั้นพ่อเขาก็เข้ามาตอนแม่ตัดสินใจจะเลิก
กับเสียใหญ่ พอรู้ว่าพ่อเขาจะจีบจนพยายามดึงตัวแม่ไปไกลๆ หลางงาน
ที่จัด เพราะอยากคบหาด้วย และพ่อก็ถามว่ารังเกียจคนแก่ไหม แม่เลย
คิดว่าพ่อจริงใจด้วยมากกว่าเสียใหญ่ในตอนนั้น ก็เลยไปบอกเลิกให้
ถูกต้อง แล้วมาทำความรู้จักพ่อ และก็คบกับพ่อจนท้องลูก”

“แม่ได้กับพ่อเลยเธอ” คนเป็นลูกสาวถึงกับตาโตและถามออกไป
ก่อนจะรีบหุบปากเมื่อถูกมือเอื้อมของมารดาตีต้นแขนเบาๆ อีกรอบ

“ฉันก็ไม่ได้ไวไฟขนาดนั้น ก็คุยกันคบกันสักพัก” แสงดาวเล่าแล้ว
ก็รู้สึกขัดเขินเอง “ก็สองสามเดือนแหละ แล้วก็ท้อง ตอนนั้นใกล้จะจบ
แล้วด้วย แต่ก็ท้องโตก่อน เลยพักเรียนไปคลอดแล้วกลับไปเรียนต่อ”

“แหม...ก็ไวไฟแหละ เป็นสาวหัวสมัยใหม่” คนเป็นลูกเอ่ยแซว
จนหัวเราะสนุกสนานทั้งแม่ทั้งลูก

“กระต่าย...จะชอบผู้ชายอายุเท่าไรก็ได้ แต่ต้องแน่ใจว่าเขามีใจ
ให้เราด้วย เพราะถ้าเราเข้าไปหาเขาก่อน หรือเราเปิดใจเปิดทางให้เขา
ก่อน แล้วเขาไม่ได้ชอบหรือรักเราตอบจริงๆ เขาแค่อยากดอมดมเรา
เล่นๆ เราจะเหมือนสาวไวไฟในสายตาเขาและคนอื่นทันที” คนเป็นแม่
บอกยิ้มๆ และส่ายหน้าถอนหายใจในตอนท้าย หล่อนนึกรู้ว่าเพื่อนชาย
คนสนิท อดีตคนรักที่คบหากันคงกำลังอยากสานสัมพันธ์กับบุตรสาว

ของตัวเอง เพราะสกาเวเดือนมีเสน่ห์อย่างที่เพศเดียวกันยังชอบมอง แล้วบุรุษหนุ่มอายุจะเข้าหลักสี่อย่างเสียใหญ่จะไม่ชอบได้อย่างไร

“แม่ก็พูดเหมือนหนูจะเป็นแบบนี้แหละนะ” คนฟังคำมารดา หัวเราะขัน “ถึงหนูจะชอบแต่งตัวเบรี่ยวๆ หน่อย ก็ไม่ได้ชอบแต่งไปๆ ไปาวดไครนะ”

“แม่รู้นะ...ลูกสาวแม่สวยและน่ารัก แต่ยังไงผู้หญิงก็ถูกมองเสียๆ หายๆ มากกว่าผู้ชายอยู่ดีนะในสังคมไทยนะ และไม่ว่าสังคมชาติไหน ถ้าถูกนิทาเรื่องอย่างว่าเวลาไปคบหากันก็เป็นผู้หญิงที่เสียหายมากกว่าพวกผู้ชายอยู่ดี” หล่อนบอกยิ้มๆ ยามนึกถึงเรื่องตนเอง “ตอนแม่ท้องก่อนแต่งแล้วต้องพักการเรียน มีแต่คำนิทา จนยาเขาตาแหนไปตั้งเยอะ ถึงตอนแรกๆ ยาเขาก็ไม่ค่อยพอใจซะใ้หัวสมัยใหม่แบบแม่เท่าไร แต่พ่อก็เทกแคร์ดูแลไม่ห่าง แม่ถึงผ่านมาได้ และตากับยายถึงยอมให้แต่งงาน ความจริงจะเรียกยอมก็ไม่ได้ เพราะยังงี้ก็ต้องยอมให้แม่กับพ่อแต่งงานอยู่ดี แม่เองก็โชคดีที่พ่อแม่ของเราไม่รังเกียจเลย ครอบครัวเราถึงอบอุ่นแบบนี้”

“นั่นสิ” คนฟังส่ายหน้าพลางยิ้มให้มารดาที่ยิ้มในหน้าและมีแววตาสดใสยามเล่าเรื่องอดีตให้เธอฟัง

“พอกับแม่หัวสมัยใหม่แหละนะกระต่าย ถ้าวันหนึ่งลูกจะไปคบหาชอบพอกับใครแล้วทดลองใช้ชีวิตด้วยกัน ไม่ผิดนะลูก...แต่หนูต้องป้องกันตัวเอง ยุคนี้ของคณรุ่นหนูสื่อโซเชียลมันปล่อยข่าวได้ว่องไวกว่ายุคพอกับแม่มาก เข้าใจใช่ไหมคะ” เดือนแล้วแสดดาวก็ได้แต่ยิ้มเอ็นดูเด็กสาวที่หล่อนอุ้มท้องและเลี้ยงดูมาอย่างดีกับสามี แม่จะตั้งครรรค์ตั้งแต่อายุยังน้อยก็ตาม

“อ้อ หนูเข้าใจค่ะ...” คนฟังรับคำแล้วทำปากย่น ก่อนจะขยับไปจับแก้มท่านเบาๆ ตามประสาที่แสดงความรักกันในครอบครัว “หนูง่วงแล้ว แปรงพินก่อนนะแม่”

“โอเค” หล่อนยิ้มให้ ระหว่างถือแก้วนมออกไป โดยไม่ลืมหันไป ตะโกนบอกบุตรสาวที่เข้าไปในห้องน้ำเสียหน่อย “ปิดไฟนอนจริงๆ ละ ไม่ใช่เล่นโทรศัพท์”

“ค่า...” เสียงจากคนในห้องน้ำตอบกลับมาลากยาว พังแล้ว แสงดาวได้แต่ยิ้มและปิดล็อกประตูห้องนอนให้และเดินกลับไปชั้นล่าง เพื่อจัดการบ้านช่องให้เรียบร้อยก่อนเข้านอน

๓ ฤๅษีเดินเปลือยกายท่อนบนอวดกล้ามเนื้อได้รูปสมส่วนอย่าง คนออกกำลังกายมาอย่างหนัก พลังผิวปากอย่างอารมณ์ดีออกจาก ห้องออกกำลังกายภายในบ้านพร้อมผ้าขนหนูที่พาดคอ เขาจับชายผ้า ซับเช็ดเหงื่อมือหนึ่ง ส่วนอีกมือก็ถือเสื้อยืดชุ่มเหงื่อสีน้ำเงินเข้มที่ใส่ ออกกำลังไว้ ก่อนจะสะดุดไปนิดเมื่อน้องชายสองคนเดินลี้ลามมาจาก ทางแยกของบ้านหลังใหญ่ในชุดเตรียมออกกำลังกายเช่นกัน ทำให้ ได้แต่เลิกคิ้วหากันเงิบๆ

“ทำไมพี่ตุลย์รีบออกกำลังกายจังวันนี้” เตชภณเอยถามพี่ชาย

“เหนื่อย จะรีบอาบน้ำนอนแล้ว” พี่คนโตตอบคำถามแล้วโบกมือ ให้น้องชายสองคนลวกๆ พลังเดินผิวปากต่อไป เพื่อขึ้นบันไดด้านหลัง ลู้อึ้นบน

“พี่ตฤณว่าแกดูสดใสแปลกๆ ปะ”

“ก็คงสนุกมั้ง วันนี้ได้คุยกับพ่อเลี้ยงกวิรินทร์และลูกๆ นี่นา” ตินณภาพคาดเดา พลังยกไหล่ให้น้องชายคนเล็ก “แกว่าพี่ตุลย์ชอบ กระจายใหม่”

“พี่ตุลย์เขาชอบสัตว์เลี้ยงอะไรนอกจากวัว ควาย ม้า ะพี!”

“ไอบ้า! ฉันหมายถึงคุณหนูกระจาย ลูกสาวพี่แสงดาวกับพ่อเลี้ยง เว้ย!” พี่คนรองส่งเสียงลั่นแล้วส่ายหน้าไปมากับความเชื่อของน้องชาย คนเล็ก จนอีกฝ่ายหัวเราะแห้งๆ หลังตกใจไปนิด

“นั่นรุ่นลูกเลยนะพี่ตฤณ” ว่าแล้วเขาก็หัวเราะในลำคอ “เออ... พี่ดาวกับพ่อเลี้ยงก็ห่างกันยี่สิบปีนี่นะ”

“อือ... พี่ตุลย์ก็ไม่ได้ดูแก่นี่นา” บอกอย่างครุ่นคิดระหว่างวอร์มร่างกาย “ฉันว่าพี่ชายพวกเรามองเด็กคนนั้นแปลกๆ ตั้งแต่ที่เจอกันวันแรกแล้ว แกรมพาก็เข้าไปดูที่คอกม้าอีก น่าจะสนใจกระต่ายกว่าปกติ”

“น้ำแซกก็บอกว่า วันนี้เที่ยงกันเป็นเด็กหลายรอบเลย ผมคิดว่าแกเอ็นดูหลานๆ” ว่าแล้วเขาก็ทำท่าหนักก่อนจะยกไหล่ยิ้มขำยามคิดเรื่องพี่ชายคนโต “เออ... วันแรกที่พี่ดาวพามา แล้วแกพาหลานไปดูม้าคลอดจนตกใจเป็นลม พี่ตุลย์ก็อุ้มหลานหายไปเลยนะ มั้งม้ามาดูอีกทีก็เกือบเย็นแล้ว”

“ฉันว่าแกอย่าเรียกกระต่ายว่าหลานเลย ฉันคิดว่าฉันมองออกว่า พี่ตุลย์ชอบเด็กคนนั้น ถ้าเขาจริงจังกับกระต่ายแกจะเรียกว่าที่พี่สะใภ้ว่าหลานไม่ได้ปะวะ ไอ้เต” พี่ชายคนรองว่าแล้วหัวเราะขัน โดยมีน้องชายหัวเราะตามกันสนุก

“เราเองก็หะอะคุณติณณภาพ มองคนอื่นออกตลอด รู้ใจตัวเองแล้วหาเมียสักที”

“แหวะกูจั่ง ไปวิ่งไป!” ติณณภาพส่ายหน้าแล้วตะโกนบอกน้องชายด้วยรอยยิ้มอ่อนบาง ส่วนอีกคนเอาแต่หัวเราะขัน พลังเดินซ้าๆ ขึ้นลู่วิ่งและกดตั้งค่าให้ตนเองเงียบๆ

คิดๆ แล้วส่วนตัวเขาเองก็ยังไม่แน่ใจว่าจะมีคนที่นึกชอบพอให้หยุดอยู่ที่คนนั้นได้ไหม หรืออาจจะหลงคนอายุรุ่นหลานแบบว่าที่พี่สะใภ้ที่เขาคิดไว้ก็ได้ นึกแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้าไปมา ระหว่างเตรียมนั่งเพื่อยกดัมพ์เบลที่อีกมุมของห้องออกกำลังกาย มองดูน้องชายคนเล็กที่วิ่งไปฟังเพลงไปในโลกส่วนตัว ก็หันมาออกกำลังเงียบๆ เช่นกัน

๓๑ ฤทธธราบนำและสวมกางเกงผ้ายัดขาวยาวสี่เทาตัวเดียวเดิน

ออกจากห้องน้ำด้วยท่าทางอ่อนคลาย ผมดกหนาสีดำถูกเป่าเพียงแห้งหมาดๆ เขาเดินไปนั่งบนเก้าอี้หลังโต๊ะทำงานมุมห้องนอนกว้างแม่ใจอยากจะนอนบนเตียงก็ตาม เขายังต้องตรวจเช็คเอกสารการงานให้เรียบร้อย แต่พอกดรหัสเข้าแล็ปท็อปหน้าต่างของเฟซบุ๊กที่เปิดค้างไว้ก็แจ้งเตือนของแสงดาวที่ถ่ายรูปสภาวะเดือนจันทรเสี้ยวผ้าคอลเลกชันใหม่ของหล่อนขึ้นมา ทำให้เขาถึงกับมองขึ้นไป ก่อนจะปิดคอมพิวเตอร์แล็ปท็อป แล้วหันไปหยิบโทรศัพท์มือถือเปิดดูภาพในอินสตาแกรมแทน

“กฏผิดปกติอะไร ทำไมหลงเสน่ห์เด็กคนนี้น่าจัง” หม่อมใหญ่พึมพำกับตนเอง พลางนั่งเอนหลังพิงพนักเก้าอี้หนังตัวใหญ่ ยกมือลูบคางตนเองที่มีเคราขึ้นล้อมกรอบใบหน้าคม ดวงตาหрімองรอยยิ้มสดใสของเด็กสาวผิวขาวกระจ่างอมชมพูตรงหน้าอย่างครุ่นคิด ก่อนจะสะดุ้งเมื่อโทรศัพท์มือถือในมือร้องเรียกและสั่นไปมา

แสงดาว

เมื่อเห็นชื่อคนโทร.เข้ามาหาตอนดึก แม้จะไม่ได้ตึกตื่นเที่ยงคืน แต่ก็นึกแปลกใจได้ไม่น้อย จึงกดรับสาย แต่ไม่วายจะทักทายด้วยคำพูดยียวน

“ว่าไงคุณนาย”

“แหม...มือลั่นหรือยังงัยยะเสียใหญ่ กอดหัวใจภาพลูกสาวฉันนะ”

“ฉิบ...” เขาอุทานเบาๆ หลับตาบึ้งและส่ายหน้าไปมา “ก็...น่ารักดี”

“นี่จะทำจริงๆ ตามที่เคยพูดหรือไง” หล่อนถามแล้วหัวเราะในลำคอ “จะจีบลูกสาวฉันก็ไม่น่ากวนประสาทนางนะ”

เสียงเพื่อนที่เอยตอันท้ายดูยียวนไม่แพ้เขาเท่าไร แต่หล่อนก็จีใจดำเขาได้อยู่ “เธอจะรู้ว่าฉันรักษาสัญญา”

“หึ...นี่ฉันนึกว่าจะปฏิเสธ”

“ไม่ละ ลูกสาวเธอน่าสนใจดี” เขาตอบตามจริง พลางเฝ้าริมฝีปากมองดูภาพถ่ายหลายภาพที่ถูกอัปเดตไว้ “ก็บอกพ่อเลี้ยงด้วยแล้วกัน

ฉันจะพยายามใจเย็นไม่ไวไฟ”

“ก็ยิ่งวมาแหวะฉันได้ นายนี่นะ” ว่าแล้วหล่อนก็ถอนหายใจอย่างระอา และหัวเราะในลำคออีกครั้ง

“ลูกสาวเธอฟ้องเรื่องฉันแหวะใช้ไหม”

“แน่นอน ปากเสียมากๆ เด็กมันไม่สนใจหรอกนะว่าจะแก้กัวยังไง” ว่าเข้าไปแล้วหล่อนก็หัวเราะในลำคอ “ระวังกระต่ายไม่สนใจแล้วจะรู้สี่ก”

“ไม่สนใจคงไม่เล่าเรื่องฉันให้แม่ฟังมั้ง ที...” ว่าแล้วหนุ่มใหญ่ก็หัวเราะออกมาเสียดื้อๆ เหมือนขบขันนักหนา “ฉันคิดว่าเธอต้องทำใจมีลูกเขยอายุมากกว่าสักปีกว่าแล้วละ คุณนายแสงดาว”

“เฮ้อ...มันใจจริงพ่อคุณว่าจะจับกระต่ายติด”

“ติดแน่ๆ ลูกสาวเธอก็กระต่ายตัวน้อยๆ...แค่นี้หะะ ง่วงนอนแล้วเหนื่อย” น้ำเสียงประชดประชันจากเพื่อนสนิทที่อดีตเคยคงกันอยู่ทำให้เขายิ่งรู้สี่กอยากเอาชนะ แต่อยากเอาชนะใจเด็กสาวที่เข้าตาเขามากกว่าพูดจบบึงกดวงสายทันที ก่อนจะยิ้มมุมปากอย่างนึกขื่นที่ตนเองกำลังรู้สี่กกระชุ่มกระชวยเหมือนตอนเป็นวัยรุ่นอย่างประหลาด

พอแสงดาวถูกวางสายใส่ด้วยถ้อยคำคล้ายคลึงกับที่บุตรสาวบอกก็ทำได้เพียงส่ายหน้า และขมวดคิ้วมองเครื่องมือสื่อสารราคาแพงในมือ พลางเหลือบมองการแจ้เดือนของบัญชีซีซีเรียลบนจอไอแพดของตนเองที่ขึ้นชื่อตุลยธร ก่อนจะเงยหน้าไปมองสามีที่มีกางเกงผ้าแพรตัวเดียวติดกาย เผยร่างกายกำยำช่วงบนที่แม้จะหนาขึ้น แต่ก็ไม่ได้มีไขมันส่วนเกินจนน่าเกลียดเหมือนคนวัยเดียวกัน พ่อเลี้ยงกวิรินทร์กำลังนั่งฟังหลังกับพนักหัวเตียง เหยียดขายาวข้างหนึ่งโดยมีหนังสือเกี่ยวกับการจัดสวนอยู่ในมือและวางอยู่กับเขาที่ยกชันอีกข้าง ซึ่งกำลังมองลอดแว่นสายตามาหาและหัวเราะในลำคอ

“คุณพี่อยากได้ลูกเขยแบบเสียใหญ่จริงๆ เหรอคะ” พอไวยวายกับเพื่อนไม่ได้ก็หันมาลงกับสามีแทน พลังเดินไปทิ้งตัวนั่งแรงๆ ที่ข้างเตียงหน้ามองคนบนเตียงนั่ง

“เฮ้...แล้วเสียใหญ่ไม่ดียังไงคะดาว” กวินทร์ถามภรรยาสาวกลับแล้วหันไปวางหนังสือที่อ่านค้างไว้บนโต๊ะข้างหัวเตียงก่อนถอดแว่นสายตายาวไปวางด้านบน “เขาก็แค่แก่กว่ากระต่ายยี่สิบปี เอ๊ะ...ก็พอๆ กับคู่เราเนะที่รัก เราตั้งยี่สิบสองปี ไม่เสียหายนะอะไรเสียหน่อย”

คนฟังได้แต่นิ่งหน้าและอยู่ปากครุ่นคิดคนเดียว ก่อนจะหันไปมองสามีที่ขยับมาโอบกอดและก้มลงจูบหัวไหล่หล่อนเบาๆ หลายที พอสบตากันก็ได้แต่รู้สึกวูบวาบแปลกๆ ต่อให้สามีเธออายุมากขึ้นเท่าไรแต่ร่างกายเขาก็ยังแข็งแรงจากการทำงานในส่วนและออกกำลังกาย แถมเรื่องบนเตียงก็ไม่เห็นจะเสื่อมสมรรถภาพเหมือนคนแก่บางคนเลย

“พูดเหมือนจะปล่อยยี่สิบให้ลูกเราไปนอนกับเขาแล้วเลยคุณพี่นี่” หล่อนว่าสามีเสียงกระแงักกระงอดด้วยใบหน้านิ่ง

“กระต่ายก็ไม่ใช่เด็กหญิงตัวเล็กๆ นะดาว...ลูกโตเป็นสาวแล้ว และรู้ดีรู้ชั่วแล้ว อีกอย่างลูกเราไม่เคยเกเรมีเรื่องน่าปวดหัวสักนิด” ว่าพลังก็ลูบต้นขาเนียนของหล่อนได้ชุดนอนกระโปรงสั้นไปมา

“เฮ้อ...ก็จริง ตอนหนูนอนกับคุณพี่แค่สิบแปดเอง กระต่ายเกินสิบแปดแล้ว” ว่าแล้วหล่อนก็ถ่ายหน้ายิ้มหยันตนเองเมื่อวัยสาว “หนูเรตเนอะ”

“เฮ้...ว่าตัวเองทำไม” คนเป็นสามีหัวเราะตาม ก่อนจะก้มลงจูบริมฝีปากสีหวานเบาๆ และสบตากลมโตของภรรยาหนึ่งอย่างอ่อนโยน

“ขอบคุณที่หลงรักหนู ไม่เคยว่าหนูเรตด้วย” แสงดาวบอกพลังยิ้มแบ่นให้สามีที่หัวเราะเบาๆ ก่อนจะจุมพิตต่อและผละออก

“ต้องขอบคุณพี่อีกอย่างนะ...คนแก่แบบพี่ก็ได้เซ็กซ์เสื่อมสักหน่อย” หนูมใหญ่ว่าแล้วก็เลื่อนสายชุดนอนของภรรยาคนสวยลง

พร้อมมือใหญ่ที่ยกขึ้นกอบกุ่มทรงอวบอ้อมบีบคลึงไปมา “มีเมียเด็ก ก็ต้องหมั่นทำการบ้าน ลูกใหม่”

“อ้อ...คุณพี่คะ...”

“เสียใหญ่เขาคิดจะคบหาดูแลกระทำยักดีนะ พี่จะได้แบ่งเงินมา เปย์เมียได้อีก ทั้งช่วงให้เขาเลี้ยงลูกสาวเราแทน” พุดจบก็หัวเราะร่วน ที่ถูกกำปั้นจากภรรยาทุบปาหลายที แต่เขาก็ไม่หยุดจวบซบไปทั่วเนินอก และชบเม้มยอดถันอย่างกระหายจนหล่อนเอนหลังลงกับเตียงและ หายใจแรง

“เขาจะหาว่าเราขายลูกสาวนะ” ว่าไปเสียงสั้น ก่อนจะสะดุ้งเมื่อ สามี่เลื่อนฝ่ามือหนาลงไปแทรกสำรวจที่กลางกาย

“เราไม่ได้เรียกร้องเสียหน่อย เสียใหญ่เขาอยากจิบก็ปล่อยให้ ก็อยู่ในสายตาเราอยู่แล้ว อีก็อย่างลูกเราก็รักดี ไม่ได้ใจแตกไร้สตินะ เรื่องแบบนี้มันก็ธรรมชาติชายหญิง และดาวคิดว่าลูกจะยอมเสียใหญ่ ง่ายๆ รึไง ทื่อ...” ว่าจบหนุ่มใหญ่ก็ขยับกายแกร่งเข้าไปจนภรรยาส่งเสียง กระเส่า

“อ้อ...คุณพี่นี่!” มือบางของแสงดาววางทาบกับแพงอกกว้างของ สามี่ ก่อนจะเปล่งเสียงครางเบาๆ ยามเขาขยับกายท่อนล่างไปมาไม่หยุด พลางริมฝีปากหนาก็จวบซบดูดดื่มยอดทรงเธอไปมาจนอารมณ์หวมไหว มาแทนที่ความนึกคิดเรื่องบุตรสาวที่กำลังจะถูกหมาป่าขย้ำเมื่อใดก็ได้ ตามที่ฝ่ายนั้นเคยลั่นวาจาไว้

กวิन्हร์ไม่เคยเบื่อหน่ายการร่วมรักกับแสงดาว อาจเพราะเขา ตกหลุมรักสาวน้อยวัยใสที่ใสซุดไทยถือป้ายชื่อของจังหวัดในงานพีชสวน ประจำปีเมื่อหลายสิบปีก่อน หล่อนน่ารัก ยิ้มหวาน มีกิริยาอ่อนน้อม แต่ไม่ใช่หญิงสาวที่พุดคุยด้วยแล้วน่าเบื่อเหมือนสาวบางคนที่เขาแต่ กัมหน้าสงบคำสร้างอ่อนหวานต่อหน้าผู้ใหญ่แบบสาวหลายๆ คน ความตรงไปตรงมาแต่น่ารักก็มีมารยาทคงถ่ายทอดไปถึงสกาเวเดือน

ที่ไม่เคยกลัวอะไรถ้าจะพูดความจริง และพูดด้วยมารยาทที่มีกาลเทศะ ต่ออีกฝ่ายที่สนทนาด้วยเสมอ เขาถึงไม่อาจหยุดใจไม่ให้ดึงแสงดาวเข้ามาหา แม้รู้หลังจากนั้นว่าหล่อนกำลังคบหากับบุตรชายคนโตของเจ้าสัวทรงภพอย่างตุลยธร

“อือ... ผู้ชายรักษาสัญญามันก็น่ายกลูกสาวให้นะ” เขาเอ่ยเสียงพรวมื่อใหญ่จับเอวคอดของภรรยาที่นอนบิดเร่าอยู่เบื้องล่างสอดประสานเรือนกายกันอย่างร้อนแรงไม่เคยเบื่อ

“เขา... เขาต้องวางแผนอะไรแน่ๆ” หล่อนบอกเสียงสั้น ก่อนจะตรงไม่เป็นภาษากับความผัวร้อนที่สามีเคลื่อนไหวไม่ได้หยุด

“วางแผนจะปล้ำสาวน้อยทำเมียแบบที่ตอนหนุ่มๆ ที่เจอดาวแน่นอน” กวินทร์เอ่ยเสียงหนักแน่นก่อนจะส่งกายแกร่งเข้าหาความอบอุ่นกระชับแน่นของภรรยาจนเธอตรงกระเส่าและเกร็งกายโอบรัดเขาไว้จนเขาเองก็กระหึ่มเสียงในลำคอปล่อยความสุขเอ่อล้นไม่ต่างกับหล่อน ก่อนจะขยับกายลงนอนกอดร่างนุ่มไว้พร้อมคลอเคลียจูบซับแก้มอímและขมับหล่อนไปมาเพื่อพักหายใจ

“คุณก็รู้ว่าเสียใหญ่เจ้าเล่ห์”

“แต่ถ้าเขารอลูกสาวเราโตจริงๆ ละ”

“แหม... หมดไฟจะเกี่ยวมากกว่าละ อายุขนาดนี้แล้ว” หล่อนว่ากระทบอีกฝ่ายเสียงสะบัด ก่อนจะขยับกายหันตะเคงไปหาสามีที่เขาถือแขนโอบกอดกระชับไหล่ไว้ จนได้รับจูบที่หน้าผาก “คุณพี่ว่าเสียใหญ่เล็กเจ้าชู้แน่นอนละ”

“ก็บอกเองว่าอายุขนาดนี้แล้ว” เขาย้อนพลงจิ้มนิ้วชี้กับปลายจมูกของภรรยาจนหล่อนทำหน้ามู๋ “เราก็เห็นกันนี่ว่าเขาไม่ควงใครและไม่ม่ใครกล้ายุ่งด้วยมานานมากแล้ว”

“อือ... หมกตัวอยู่แต่ในไร่ คนอื่นเปิดไร่ก็ไม่ยอมเปิด” พืมพ่าแล้วก็ส่ายหน้ากับบ่าสามี “ไปล้างตัวดีกว่า ว่างแล้วละ”

กวินทร์ส่ายหน้ากับความคิดที่จับลงอย่างง่ายดายของภรรยา แม้รู้ว่าหาล่อนห่างไยลุๆ เช่นเดียวกันกับเขา แต่ก็มั่นใจว่าความรักและความห่วงใยที่พวกเขามอบให้เด็กทั้งสองคนแบบพอดี ให้อิสระในการคิดและพูดคุยกัน จะทำให้เป็นคนคิดดี จิตใจดี และเอาตัวรอดได้อีกอย่างครอบครัวของเสียใหญ่ที่เขารู้จักกันมานานนมก็ไม่ใช่ว่าคนใจร้ายใจดำสักนิดเดียว ก็ไม่มีอะไรน่าห่วงถ้าจะเปิดประตูต้อนรับว่าที่ลูกเขยคนโต

๖๖ สงสว่างยามเช้าเริ่มทอออกมาจากปลายขอบฟ้าสุดลูกหูลูกตา ซึ่งมีลานกว้างสีเขียวชชีของแปลงต้นชาและพืชผักหลากหลายที่ทอดยาวหลายพันไร่อยู่เบื้องหน้าลดหลั่นเป็นขั้นบันได ตูลยธรียนทอดดอกมอญด้วยความสดชื่น เขาพุ่มเทให้ไร่ชาและพัฒนากิจการที่สืบทอดของบิดามาถึงพืชผักชนิดอื่นจนงอกงาม ทำเงินและกำไรให้ตระกูลมากมาย ไม่ต่างจากกิจการรีสอร์ทและร้านอาหารของทางมารดา การเกิดมามีพร้อมสรรพก็คือวาสนาอีกสิ่งของคนเรา แต่ถ้านั่งๆ นอนๆ ใช้เพียงวาสนาก็คงไม่มีอะไรน่านับถือ

“เสียใหญ่ครับ เจ้าสัวโทร.มาบอกว่าให้เข้าไปรับประทานมื้อเช้าก่อนเข้าสำนักงานครับ” กิตติเดินเข้ามาบอกหลังกดวางสายโทรศัพท์มือถือ คนเป็นเจ้านายพยักหน้ารับรู้ขณะใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายภาพบรรยากาศมุมกว้างของไร่ยามเข้าไปหลายมุม

กิตติยิ้มกับภาพเบื้องหน้า แทบทุกเช้าเจ้านายของตนจะมาตรวจความเรียบร้อยและสอบถามเวรยามที่จัดไว้ด้วยตนเอง มีเพียงยามป่วยไข้หรือไปต่างแดนเท่านั้นที่จะไม่ได้มายืนดูพระอาทิตย์ขึ้นเช่นนี้ ซึ่งก็แทบจะไม่มีเลยหลังจากหนุ่มใหญ่ที่ดูแลไร่ทรงกลดคนนี้เรียนจบปริญญาโทถึงสองใบกลับมาจากสหรัฐอเมริกา

“ปะ...กลับบ้าน” คนเป็นเจ้านายเอ่ยแล้วเดินนำไปที่รถมอเตอร์ไซด์

คันโตก่อนจะชี้หน้าคนสนิทไป

“ว่าไงตาตุลย์...ขอสถานที่จัดงานเลี้ยงวันคล้ายวันเกิดให้หนูกระต่ายได้ไหม พ่อว่าก็ดีนะ จะได้มีงานสนุกสนานให้คณงานด้วย” เสียงถามอีกรอบมาจากประมุขของบ้านที่เล่ารายละเอียดงานเลี้ยงที่ทางพ่อเลี้ยงกวิรินทร์ปริกษามา บุตรชายคนโตนั่งงันไปนิด แต่หัวคิ้วขมวดมากทีเดียว

“เด็กคนนี่ประหลาด” คนถูกถามพึมพำเบาๆ อยู่กับความคิดตนเอง ไซ้...เธอประหลาด

“ว่าหลานทำไมเรานี้!” คนเป็นมารดาว่าพร้อมมือที่ตัวตมาตีเบาๆ

“อ้าวแม่จะตีทำไมเนี่ย...ก็ประหลาดคนใหม่ ซอบม้า อยากจะไปดูแม่ม้าคลอด แต่ก็เปลืนลมตอนพาไปดู แล้วที่นี้่อยากจัดงานริ้มคาวบอยคาวเกิร์ล ไกลๆ คอกม้าหรือทุ่งที่เปลือยม้าไปพักผอน ไม่ประหลาดเรอะ” เอ่ยตามทีคิดแล้วเขาก็ส่ายหน้าไปมา “ผมให้จัดก็ไดั แต่แขกของเขาทีเชิญมาต้องไม่เกิณยี่สิบคนนะ เพราะคณงานเราก็มากแล้ว มาจัดงานก็แทบจะไม่ได้ทำงานกันแล้วแหละวันจัดงานนะ”

“ไม่มากหรอก แค่ครอบครั้วกับเพื่อนสนิท ไม่ถึงยี่สิบคนเลยด้วยนะทีพ่อเลี้ยงกวิรินทร์เขาโทร.มาบอกกล่าวไว้ และฝากถามเรานี้แหละ” ทรงภพบอกยี้มๆ มองดูบุตรชายคนโตทีเล็กคิ้วสงสั้ยหากก็พยักหน้ารับเสียบๆ “แกใจดีกับสาวน้อยทุกคนใหม่ หือ...ตุลย์”

“ไม่หรอกพ่อ...อย่ามาทำอ้อมถามเลย” คนเป็นลูกยกยี้มมุ่ปากสบตาบิดาทีหัวเราะในลำคอ ก่อนเขาจะมองมารดาและน้องชายอีกสองคนทียกยี้มมาให้อย่างกับนัดไว้ จนเขาได้แต่ส่ายหน้ายี้มซัน

“ตอนแรกก็คิดว่าแกคงจะผ่นคลายได้บ้างถ้ามีหลานสาวมาประจบประแจง ฉันทก็ไม่ได้คิดว่าแกจะเป็นตาเฒ่าไปหลงสาวแบบนี้” ว่าแล้วคนเป็นพ่อก็หัวเราะซัน

“ผมก็กำลังคิดว่ากระต่ายน้อยๆ น่าขยำเล่นดี” ว่าแล้วก็หัวเราะในลำคอจนหนุ่มๆ ในบ้านอีกสามคนส่ายหน้าหัวเราะตาม แต่แล้วเขาก็โดนมือพิฆาตจากมารดาอีกรอบ

“พูดจาดีๆ นะตาตุลย์” ฉัตรสุตาเอ็ดบุตรชายคนโตที่ชอบพูดจาห่ามๆ ไม่แพ้บิดาตัวเองตอนหนุ่มๆ เลย แต่ดูจะห่ามมากกว่าด้วยซ้ำ จนต้องตัวตมื่อไปตีเสียอีกรอบ

“แม่ครับ เจ็บนะ!”

“เราแก่แล้วนะตาตุลย์ พูดจาแบบนี้ได้ยังไงกัน หลานไม่ใช่ของเล่นนะ”

“อย่าเรียกหลานได้ใหม่แม่! ผมกำลังวางแผนจะมีสะใภ้ให้แม่เนี่ย ลูกสาวพ่อเลี้ยงกวิรินทร์กับคุณนายแสงดาวเลยนะ กิ่งทองใบหยกซัดๆ ตามที่แม่อยากให้มีเมียเลย” หนุ่มใหญ่โอดครวญพลางยกมือลูบต้นแขนไปมาเพราะโดนฟาดไปหลายที ส่วนบิดาและน้องชายเอาแต่หัวเราะขบขันกันอย่างสนุกสนาน

“อ๊ย...สะใภ้คนโอรุ่หลานฉันเนี่ยนะ!” ฉัตรสุตาบ่นพึมพำพลางส่ายหน้าเหนื่อยใจ “ทำไมพวกผู้ชายถึงต้องไปหลงเด็กสาวๆ กันนัก คุณทรงภพก็ด้วยเนี่ย ตอนจับกันก็คิดแบบนี้สินะ”

“เอาน่า...ให้มันจับเขาติดก่อน นี่มันกำลังมโนแจ่มอยู่ ฉัตรก็อย่าไปซัดจินตนาการแสนบรรเจิดของมันนัก” สามีปรามด้วยคำหยอกเข้าไปหาต้นเรื่อง จนเรียกเสียงหัวเราะได้จากบุตรชายอีกสองคนนั้น แต่คนถูกแขวะตัวตมื่อสายตามองมาทันควัน

“พี่ตฤณก็พูดอยู่ว่าพี่ตุลย์ดูแปลกๆ กับกระต่าย ไม่คิดว่าจะแมนขนาดนี้” เตะภณบอกกลัวขิ้น

“ไอ้ตฤณก็ชอบมองคนออกแ่ง มึงก็หาเมียสักที” ว่าแล้วเขาก็แขวะน้องคนรอง

“แม่ซักจะเมื่อละ มีแต่ลูกชายกับพี่ พุดจากันกูมึงแล้วไม่สบายหู

เลย” คนเป็นคุณหนูและโตมาก็เป็นคุณนายแถมมีสามีร่ำรวยได้แต่ถอนหายใจ แต่ก็แค่นั้น เพราะสามีก็หัวและท้อมเนื่องจากต้องคุมคนงานมากมายมาตลอด “นี่ก็ไม่ได้โลกสวยหรอกนะ แต่แม่หนึ่งอยู่ด้วยนะ พุดจากนั้นก็ให้สหายhusสาวคนเดียวเหนื่อยเออะพ่อคุณทั้งหลาย”

“ขอโทษครับ...แม่นายฉัตรสุดา” ว่าพลางตุลยธรรก็อำแขนไปโอบกอดร่างเพรียวสมส่วนของมารดาพร้อมอุทิศศีรษะประจบประแจงจนคนอื่นหัวเราะขัน แต่คนถูกกอดเบะปากใส่

“คิดจะจับเด็กนะ เราก็อำไปหึ่งหวงงี่เง่าใส่เขาเยอะละ เราแก่ผ่านอะไรมามากแล้ว กระจ่ายเพ็งจะเริ่มโตเป็นสาว และกำลังจะเข้ามหาลัย แม่เตือนนะว่าอย่าไปทำให้องล่าปากใจกับการใช้ชีวิตร่วมกับเพื่อนๆ” หล่อพอมองออกว่าผู้ชายบ้านนี้แต่ละคนมีไหมดขี่หึงและหวงขนาดไหน

“ตอนพ่อจับแม่ ทำไงอะครับ” พอครุ่นคิดตามคำมารดาเขาก็หันไปถามบิดา ก่อนจะนั่งงั้นไปพร้อมน้องชายหลังได้คำตอบ

“ฉันหลุดเข้าห้องพักที่รีสอร์ทเลย นอนคุยกันสนุกกว่า” ตอบแล้วก็ได้แต่ยกไหล่ ระหว่างที่คนเป็นภรรยาหันมาตีเขารัวๆ จนต้องรีบอำแขนกอดรัดไว้ ทำให้ทุกคนได้แต่หัวเราะขำกันรอบโต๊ะอาหารมือเข้ายกเว้นสาวคนเดียวของบ้านที่หน้าแดงก้ำกึ่งไป “เนี่ย...ฤทธิเยอะแบบแม่พวกแกต้องฉุด”

“คุณพี่นี่!” คนถูกแซวส่งเสียงขจัดใจ ก่อนจะค้อนสามีเสียอีกรอบที่เขากำลังหอมแก้มเธอพอดีใหญ่ต่อหน้าบุตรชายทั้งสามคนจนขจัดเขินไปหมด

เสียงหัวเราะและพุดคุยกันดังลั่นออกจากห้องอาหารของครอบครัวเป็นเรื่องปกติของภททาสน์หลังนี้ เรียกรอยยิ้มจากคนงานในห้องครัว และด้านนอกที่กำลังทำความสะอาดและดูแลสวนได้เช่นทุกวัน ความร่ำรวยและเพียบพร้อมไม่ใช่ความสุขที่สุดในชีวิตครอบครัว

แต่ความรักและเอาใจใส่กันแบบที่ทุกคนในบ้านนี้มอบให้กันต่างหาก
ที่พิเศษกว่าเงินทอง และอำนาจที่มีในมือก็เหมือนผลกำไรที่ตามมาเอง
เมื่อพวกเขารู้จักบริหารจัดการใช้อำนาจในทางที่ถูกต้องที่ควรไม่เคยเอาเปรียบ
ผู้ใด...

3

สกาในเดือนยี่หนึ่งขึ้นไปนิดเมื่อเดินออกจากประตูด้านหลังบ้านหลังน้อยที่มารดาลงทุนสร้างไว้เป็นหน้าร้านและสตูดิโอของแบรนต์ เลื้อผ้า the Moon & Star แล้วพบกับร่างสูงใหญ่หนากำยำของตุลยธรที่มาในชุดลาลองกิ่งทางการอย่างที่ไม่เคยเห็น เพราะถูกรอบที่พบกัน เธอเห็นแต่เขาแต่งกายสบายๆ เหมือนคาบอยทำงานในไร่ในสวนเสมอ เธอได้แต่กะพริบตาถี่ และอ้าปากหอมมองอย่างงุนงงกับภาพหนุ่มใหญ่ที่ใส่น้ำมันแต่งผมทวิเลียเรียบแปล้ ใส่แว่นกันแดด สวมเชิ้ตผ้าไหม ผสมฝ้ายสีเทาอ่อนพอดีตัวจนเธอแน่ใจว่าเขาต้องมีกล้ามเนื้อแน่นหนาแน่นนอน กางเกงสแล็กสีกรมท่าก็มีเข็มขัดหนังคาดไว้ที่เอวสอดเข้าคู่กับ รองเท้าหนังสีดำ มองแล้วเหมือนนักธุรกิจมาดเท่จนเธอนึกชอบในใจ และต้องรีบเม้มริมฝีปากที่อ้าหวิวทันควัน เมื่อเขายกมือถอดแว่นกันแดด ออกและยกยิ้มมุมปากกลางก้าวเดินมาหาใกล้ขึ้น

“สวัสดี” เสียงหัวเอ่ยพร้อมยกมือรับไหว้เด็กสาวที่มีท่าทางตกใจ และแปลกใจระคนกัน ซึ่งพอเขาก้าวไปหาเธอก็พนมมือยกไหว้เขา

อย่างอ่อนน้อมมีมารยาท

“มาหาแม่เธอคะ” คนกำลังจะกลับบ้านเอ่ยถาม พลังเหลือบ
สายตามองหารถที่จะมารับแต่ก็ไม่เห็น

“เปล่า มารับเธอกลับบ้าน” คำตอบของเขาทำให้คนตรงหน้าที่กำลัง
มองบริเวณลานจอดรถเล็กๆ ตาโตและหันมามองทันที จนเขาหัวเราะ
ในลำคอและยกไหล่เล็กน้อย “แม่เธอบอกให้มารับ และก็ถ้าเธออยากกิน
อะไรก็พาไปเลี้ยงด้วย”

เด็กสาวเงยหน้ามองคนตรงหน้าตาโตอ้าปากหาวอีกรอบ ก่อนจะ
ขมวดคิ้วหนีวุ่นอย่างงุนงง เธอกำลังคิดว่าจะเอ่ยปากถามหรือหันกลับ
เข้าไปในร้านและคุยกับมารดาให้รู้เรื่อง เสียงประตูรั้วก็ดังและเปิดออก
ร่างระหงของมารดาเดินมาพร้อมรอยยิ้มประดับมุมปากโดยสายตา
มองไปยังหนุ่มใหญ่จนเธอมองตาม

“แหม...ไม่คิดว่าเสียใหญ่จะมาจริง” แสงดาวทักด้วยอาการแส้
ให้บุตรสาวคล้อยตาม พร้อมหันไปยิ้มให้ลูก “กระต่ายกลับบ้านกับ
เสียใหญ่อะคะ แม่แซวๆ ไปไม่คิดว่าจะมาจริง”

“อ้าว...” คนกลางกะพริบตาถี่และส่งเสียงอย่างสับสน พลังมอง
ผู้ใหญ่อสองคนสลับไปมาแล้วได้แต่ทำปากงู “แม่อำอะไรหนูเปล่าเนี่ย
นึกว่าพ่อจะให้รถที่สวนมารับ”

“เปล่า พูดยจริงๆ” คนถูกบุตรสาวทำท่างอนใส่ส่งเสียงทันที พลัง
กอดและก้มลงหอมกระหม่อมของแกเบาๆ

“ฉันมีประชุมกับพวกผู้ใหญ่ที่ศาลากลางเรื่องจัดงานพีชสวน
ประจำปี พอเรียบบ่อยก็เลยว่าจะแวะมาหาอะไรกินก่อนกลับบ้าน”
คนแวะมาบอกเล่า สบตาสีนิลกลมโตที่เหลียวมามอง “ฉันคุยกับพ่อเลี้ยง
กวินทร์อยู่ แล้วแสงดาวโทรไปหา พ่อเลี้ยงว่าเมียจิกให้แวะรับเธอ”

“แล้วทำไมพ่อยังไม่เสร็จคะ” คนส่งสัยถามตรงๆ ก่อนจะร้อง
ออกมาเอง “อ้อ...พ่อส่งไลน์บอกว่าขอไปดูกลั้มไม้ต่อ”

“อ้อ...” หนุ่มใหญ่รับคำขณะมองเด็กสาวที่มองมารดาหน้ามู๋
“ไปกันเลยไหม ฉันหิวมาก ไม่ได้กินมื้อเที่ยง”

“อ้าว...ทำไมไม่กินล่ะคะ” ว่าแล้วเธอก็ทำสีหน้าเบื่อหน่าย

“กระต่ายก็ไปนั่งเป็นเพื่อนเสี๋ยใหญ่เขาก่อนแล้วกัน” คนเป็นแม่
บอกยิ้มๆ พลังสบตาเพื่อนที่ยิ้มกริ่ม “อย่าตื้อนะคะ”

“แม่ก็...หนูไม่ต้องซะหน่อย” เธอส่งเสียงงอนๆ พลังค้อนมารดา
ไปที่ ก่อนจะหันไปมองหนุ่มใหญ่ที่ยืนยิ้มมองอยู่เสียบๆ “ไปคาเฟ่ตรง
สี่แยกที่เปิดใหม่ได้ไหมคะ หนูอยากไปหลายวันแล้ว พ่อกับแม่ไม่ว่าง
สักที”

“ได้สิ” รับคำแล้วเขาก็ยิ้มอ่อนบางที่เห็นเธอฉีกยิ้มสดใสมาให้
พลังโบกมือให้แสงดาวที่ส่ายหน้ายิ้มๆ ยามลูกสาวโบกมือลาอย่างร่าเริง
และเดินนำหน้าเขาไปหลังจากเขาผายมือให้เธอเดินไปทางรถยนต์คันโก้
ที่จอดอยู่ โดยไม่ลืมจะเอ่ยกับเพื่อนสาว “ขอบใจ”

“อย่าทำลูกสาวฉันตื่นตกใจก็แล้วกัน” คนเป็นแม่เอ่ยอย่างจริงจัง
และทำสีหน้าดูๆ ใส โดยที่เขาก็พยักหน้ารับยิ้มๆ

แสงดาวมองตามทั้งคู่ ตูลยธรรคตรีโมตปลดลือกรถยนต์และ
เปิดประตูด้านหน้าข้างคนขับให้กับบุตรสาวของหล่อน หลังจากปิดให้
ก็เดินอ้อมไปอีกทาง ยังหันมาโบกมือให้หล่อนเสี๋ยที่ แสงดาวพยักหน้า
ให้เสียบๆ พอมองดูท้ายรถที่แล่นออกไปก็ถอนหายใจแรงเสี๋ยเอง

“คิดถูกไหมนะที่เปิดทางให้อีตานั่นมาจีบลูกสาวแบบนี้” คิดแล้ว
หล่อนก็ได้แต่ส่ายหน้าแล้วยักไหล่คนเดียว “โห.หาคุณพี่ดีกว่า”

สกาเวเดือนเหลือบมองคนข้างกายที่ซบรถได้หนุ่มนวลขัดกับ
บุคลิกท่ามท้าวปากไม่ค่อยดี และสัมผัสได้ถึงความรักความสะอาด
พิถีพิถันในการเลือกสีเบาะหนังและกลิ่นน้ำหอมภายในรถยนต์คันโก้
อย่าง BMW X5 ที่น้ำหอมปรับอากาศไม่ฉุนจนเสาะจมูก อาจเป็นเพราะ

เธอเองก็ชอบกลิ่นหอมเย็นอ่อนๆ เช่นนี้อยู่แล้วก็ได้ เพราะได้รับอิทธิพลจากคุณปู่ คุณตา และบิดา

และเธอก็คุ้นชินกับรถยนต์เอสยูวีจากพวกท่านทั้งหมดที่ที่บ้านด้วย ซึ่งเธอชอบที่มันมีประโยชน์ใช้สอยมากกว่ารถยนต์ทั่วไป แต่รถคันโตยังคงความสปอร์ตและความสวยงามอยู่ ยิ่งทางครอบครัวเธอมีกิจการสวนไม้ดอกไม้ประดับ ความสมบุกสมบันที่ลุยได้มากกว่ารถยนต์ทั่วไป หรือสามารถบรรทุกสัมภาระในการเดินทางได้มากขึ้น รวมไปถึงเทคโนโลยีและสิ่งอำนวยความสะดวกสบายที่ครบครันก็มีประโยชน์มากที่จะเลือกใช้รถยนต์อเนกประสงค์ และพอเห็นว่าตุลยธรรเองก็เลือกจะใช้รถอเนกประสงค์แบรนด์หรูที่สามารถพับเบาะขยายพื้นที่ด้านหลังบรรทุกสิ่งของได้มากขึ้น เหมือนที่บิดา คุณปู่ คุณตาของเธอเลือกซื้อหามาใช้สอยก็รู้สึกคุ้นเคยกับการนั่งรถมากับเขาได้ไม่ยาก และอาจเพราะเขาเป็นเพื่อนแม่ด้วย ก็เลยไม่ค่อยประหม่าเท่าไรที่ต้องอยู่กันสองต่อสองแบบนี้

“น้องชายเธอไปไหนวันนี้ถึงไม่มาด้วยกัน” ตุลยธรรถามไถ่ทำลายความเงิบในห้องโดยสารเมื่อขับรถมาได้สักพักหนึ่งแล้ว

“กระตังช่วยปู่ย่าตายายรับแขกที่แปลงต้นไม้ค่ะ” ตอบแล้วก็หันไปยิ้มให้คนขับที่เหลียวมามองและพยักหน้ารับ “ทำไมคุณตุลยธรรมารับหนูคะ ไม่มีเพื่อนไปกินข้าวด้วยหรือ”

“ก็ใช่ด้วย” เขาตอบแล้วหัวเราะในลำคอ พลังเหลือบมองเด็กสาวที่ส่ายหน้ายิ้มๆ “แล้วแม่เธอก็ให้มารับเธอแทนพ่อเลี้ยงกวิรินทร์ด้วย”

“แม่ก็ไม่บอกหนูก่อนเลย นึกว่ารถที่บ้านจะมารับ” เธอว่าและส่ายหน้าไปมาคนเดียว ก่อนหันไปมองหนุ่มใหญ่และยกมือไหว้เขา “เอ่อ...หนูชอบคุณนะคะที่ให้หนูจัดงานวันเกิดบริเวณคอกม้า”

“เฮ้อ...เข้าทางพ่อฉันนี่นา” เขาพยักหน้ารับเงิบๆ แล้วแสรังถอนหายใจ จนได้ยื่นเธอหัวเราะเบาๆ “ยังจะทำอีก”

“พ่อติดต่อให้หะ หนูไม่ได้ขอร้องเสียหน่อย ตอนแรกหนูกะจะถามเบอร์คุณตุลย์จากแม่แล้วแหละ แต่พ่อบอกว่าต้องถามคุณลุงภพก่อน ยังไงก็เป็นที่ไรของเจ้าสัวเขา ไม่ใช่ของเสียใหญ่หะ” เธอเล่าด้วยการเลียนเสียงตุ้มๆ ของบิดาก่อนจะหัวเราะสดใสที่คนฟังก็หัวเราะตาม “เนียขอเบอร์คุณตุลย์ดีกว่า เพื่อหนูอยากไปชิม嘛”

หนุ่มใหญ่หัวเราะอย่างขบขัน “เข้าล็อกง่ายจังวะ”

“คุณตุลย์ว่าอะไรนะคะ”

“เปล่า...” เขารีบตอบเสียงดัง ก่อนจะบอกเบอร์โทรศัพท์มือถือถือให้เธอจดบันทึกและกดโทร.ออกหา เพื่อเขาจะได้มีเบอร์เธอเป็นสายคางไว้บันทึกภายหลัง

“แหม...รูปโปรไฟล์ไลน์ก็อย่างกับถ่ายแบบ” เสียงใสๆ จากคนที่เพิ่งบันทึกและกดดูโปรแกรมสนทนายอดนิยมและเห็นเพื่อนที่เพิ่มมาใหม่ถึงกับเอ๋อแซว ด้วยเขายืนกอดดอกอยู่ที่รั้วกันโดยด้านหลังมีม้าตัวโตส่งงามประจบจาก

“เดี๋ยวก...เดี๋ยวนั้นจะดูภาพเธอบ้างว่าจะก็อย่างกับตัวสูงเป็นนางแบบใหม่ หี...” เขาว่าแล้วมอดหมายไว้ “หักมาด้วย จะได้ว่าไลน์เธออันไหน”

“ไม่ต้องส่งสวัสดีวันจันทร์วันอังคารให้หนูทุกเช้าหะ” สกาวเดือนเอ๋อทันที ก่อนจะหัวเราะร่วนที่ถูกเขาตวัดสายตามอง “คุณตุลย์ส่งแบบพวกผู้ใหญ่คนอื่นไหมอะ”

เขาสายหน้ารัว “นี่ก็เคยบอกพ่อแม่ว่าส่งไรทุกวัน แต่ไอ้ตฤณบอกว่าอย่าไปห้ามเขา คนแก่บางทีก็เหงา และก็แค่อยากส่งให้รู้ว่าตัวเองยังอยู่หะ”

“อือ...” เด็กสาวทำท่าครุ่นคิด ก่อนจะทำหน้าตาขุ่นและคลายออก “แต่หนูไม่เข้าใจว่าพวกเขาเริ่มมาอย่างไร ทุกคนส่งกันทุกวันเลยอะ แรกๆ แม่ก็ไม่ส่งหะ แต่พอเหมือนปู่ย่าตายายและพ่อส่งด้วย แม่เลยต้อง

ทำภาพเสื้อผ้าในร้านให้ครบเจ็ดวันแล้วส่งบ้าง”

หนุ่มใหญ่หัวเราะขัน “แล้วส่งรูปวนๆ ไปสิริ”

“แม่เขาก็ถ่ายใหม่แหละ เสื้อผ้าในร้านออกแบบใหม่ๆ ก็ถ่ายไปเรื่อย แล้วมาแต่งภาพเอา” เธอเล่าแล้วส่ายหน้ายิ้ม “ก็คงเหงาจริงๆ แหละ”

“เหงาแหละ ปู่ย่าตายายท่านเคยทำงานพบเจอเพื่อนทุกวัน พออยู่บ้านก็เหงา มีเทคโนโลยีที่พอเข้าใจง่ายเข้ามาให้สามารถใช้ติดต่อสื่อสารกันง่ายขึ้นก็ส่งหาแบบง่ายๆ ว่ายังอยู่นะ ยังไม่เป็นไร...” เขาบอก เขาก็พยักหน้าเข้าใจ

“คุณตุลย์พูดกับพ่อให้ยอมให้หนูเรียนขี่ม้าได้ไหมคะ” เธอนึกได้ จึงขอร้องออกไป ระหว่างที่อีกฝ่ายกำลังเลี้ยวรถเข้าช่องจอดด้านหน้า อาคารพาณิชย์อย่างระวัง

“พ่อเลี้ยงกลัวกันเธอแตกแบบแม่เธอบอกไป เตี่ยवलองพูดให้แล้วกัน” เขาว่าพลางส่ายหน้าหลังเห็นเธอทำหน้ามู๋ เขาปลดเข็มขัดนิรภัยและเธอก็ทำตาม จนเขาดับเครื่องยนต์เธอก็เปิดประตูลงไปเอง ทำให้เขายิ้มอย่างพอใจที่ไม่ต้องบริการอะไรมากมายเหมือนหญิงสาวบางคนที่ต้องรอให้ผู้ชายไปเปิดประตูให้

เด็กสาวทำปากกุ่มแล้วจับสายสะพายกระเป๋าसानโบสวอย พลางก้าวเท้าเดินไปหาหนุ่มใหญ่ร่างสูงที่ทำท่าเอื้อมมือมาหาและกาวักมือเรียก ก่อนจะเดินคู่กันกับเขาเข้าไปด้านในร้านที่ติดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำ การตกแต่งโปร่งสบายและมีกลิ่นหอมจากขนมอบกับกาแฟอบวอล

“นั่งตรงไหน” เสียงหัวจากคนแก่ที่ก็เพิ่งเคยมาร้านอาหารกึ่งคาเฟ่แบบนี้ถามคนตัวเล็กกว่าที่มืองรอบด้าน และเธอก็ชี้ไปที่ด้านในริมผนังร้านที่เป็นส่วนตัวหน่อย เขาพยักหน้าและผายมือให้เธอนำไป

“อี” กสักครู่มารับออร์เดอร์นะคะ” เสียงบริการสาวของร้าน

บอกกล่าวพร้อมรอยยิ้มหลังวางเมนูลงบนโต๊ะเรียบร้อย

“เหมือนพี่ๆ ในร้านไม่รู้จักคุณตุลย์” สกาวเดือนเอ่ยขึ้นพลางมองดูอีกคนตรงข้ามที่เปิดเมนูอาหารดูเงียบๆ

“อ้าว...ฉันไม่ใช่ดาราก็ใครต้องรู้จักนะ” หนู่มใหญ่เงยหน้ามองอีกฝ่ายแล้วบอกเสียงกลั้วซัน “ดารາบางคนฉันยังไม่รู้จักด้วยซ้ำ ถ้าไม่ดังจริงฉันนี่ไม่รู้เลยว่าดาร่าใหม่ๆ มีใครบ้าง ดาร่าบางคนก็แค่คนปกติที่ดูสวยหล่อกว่าคนอื่นนิดหน่อย”

“นิดหน่อยเอง” เธอว่าเสียงสูงแล้วทำหน้าตาขุ่นในใจคนแก่กว่าที่พยักหน้ารับจริงจัง จนเธอส่ายหน้าหัวเราะเบาๆ “แต่ก็จริงนะคะ ดาร่าใหม่ๆ เดี่ยวนี้มีเยอะมาก เหมือนเทคโนโลยียุคนี้ทำให้ใครๆ ก็มีช่องทางนำเสนอตัวเอง แล้วกลายเป็นคนดังในโลกสังคมของพวกเขา บางทีหนูก็ไม่รู้จักดาร่าหรือคนดังใหม่ๆ นะ”

“ยุคนี้เหมือนทุกคนดังเพราะกระแสทั้งด้านดีและด้านเสื่อมเสีย พอกระแสซาก็หายไปจากวงการ ไม่เหมือนยุคก่อนตอนฉันเป็นเด็กวัยรุ่นที่ดาร่าดังจริงๆ คือมาจากการแสดงและผลงานที่คนพูดถึงต่อๆ กันในวงกว้าง แล้ววัดระดับความดังจากการไปออกงานแล้วมีคนตามไปเฝ้า ซื้รถตามเป็นขบวน” เขาเล่าพลางยกไหล่

“จริงค่ะ เดี่ยวนี้ใครก็ไม่รู้ คนก็เรียกเน็ตไอดอล แล้วเยอะมากๆ ที่พวกเขาไม่เห็นหน้าเลียนแบบหรือทำตามเลย ไอดอลยังงี้” เธอว่าแล้วเบะปาก “ถ้ามีความมุ่งมั่นตั้งใจทำตามฝัน และน่ารักมากๆ แบบลิซ่า หนูยังเห็นด้วยที่จะเรียกว่าไอดอล”

“อือใช่ ลิซ่า แบล็กพิงก์ เก่งจริงๆ อายุแค่นั้นแต่ทำตามฝันได้ขนาดนี้” หนู่มใหญ่พยักหน้าเห็นด้วยทันที และทำให้เธอตาโตมองเขานิ่ง “ฉันรู้จักนะ คนนี้ดังจริง ดังระดับโลกเชียว ไม่รู้จักได้งี้”

คนฟังหัวเราะคิกคักชอบใจทันที “หนูขอพ่อไปเรียนเต้นก็เพราะลิซ่าค่ะ แต่แม่บอกพ่อว่า ยอมจ่ายค่าเรียนให้หนูแล้วหนูจะไปค้นหาเงิน

มาให้ได้แบบเขาใหม่”

“โอ...แม่เธอนี้ก็คิดถึงแต่เรื่องรายได้เข้ากระเปาะนะ วิธีคุณนาย
เจ้าการคำจริงๆ” เขาส่งเสียงล้อเลียนและหัวเราะตามเธอที่เล่าให้ฟัง
พลางแหงะไปถึงแสงดาวจนเธอหัวเราะและพยักหน้าตาม “ฉันเลือกเมนู
ได้แล้ว เธอจะกินอะไรก็สั่งเลย”

สกาเวตือนยิ้มและหัวเราะกับหนุ่มใหญ่ได้สนิทใจมากขึ้นกว่าเดิม
เธอเองก็ไม่รู้ว่าทำไมถึงกล้าปากกับเขาแบบนี้ อาจเพราะมีมารดานัดแนะไว้
และอยู่ในสายตาของท่านก็เป็นได้ เธอถึงพอนคลายและรู้สึกว่าคุณยอชรร
ก็มีมุมน่ารักที่ยอมตามใจเธอมานั่งในคาเฟ่เล็กๆ และมีแต่้วยรุ่นแบบนี้
ซึ่งทำให้เธอรับรู้ได้อีกว่าเขาเป็นคนสบายๆ และกินข้าวที่ไหนก็ได้ ไม่ใช่
ต้องเป็นร้านอาหารราคาแพงเลย

“หนูถ่ายรูปก่อน!” เสียงใสๆ ร้องบอกทันทีเมื่อบริการนำเครื่องดื่ม
มาเสิร์ฟให้เธอกับเขาพร้อมกัน จนทำให้เขาคิดใจชักมีอกกลับนั่งหลังตรง
ตาโต ส่วนบริการสาวได้แต่ก้มศีรษะและลอบยิ้มขำก่อนเดินจากไป
“ขอโทษค่ะ กลัวคุณตุลย์ยกไป”

“อ้อ” เขาตอบรับเรียบๆ พร้อมส่ายหน้าไปมาด้วยรอยยิ้มบางเบา
มองดูคนตัวเล็กที่ถึงกับยืนขึ้นเพื่อยกโทรศัพท์มือถือถ่ายภาพจากมุมสูง
เขามีสีหน้าประหลาดใจกับสิ่งที่เห็นจะจะวันนี้ “นี่ไม่เคยรู้ว่าการถ่ายรูป
ของกินมันต้องลำบากขนาดนี้”

“มันก็แล้วแต่อะค่ะ ว่าอยากถ่ายประมาณไหน แต่กาแฟของ
คุณตุลย์กับลาเต้ที่वादพองนมของหนุ่มนี้ก็ต้องถ่ายมุมสูงพร้อมถาดรอง
น่ารักๆ ใจ” เธอบอกเล่าเมื่อนั่งลงกดดูภาพที่ถ่ายไว้แล้วยิ้มแป้นให้เขา
พลางเลื่อนจานรองไม้น่ารักรูปหัวแมวไปให้เขา แล้วตนเองก็หันมาสนใจ
กาแฟลาเต้ตรงหน้า “น่ารักจนไม่อยากกินเลย”

“ฉันถ่ายรูปให้ใหม่ พงษ์ด้านหลังเธอมีกรอบภาพสวยดี” เขาอาสา
เธอพยักหน้ารับอย่างชอบใจ พลางยื่นโทรศัพท์มาให้เขาทันที ก่อนจะ

ยกมือลูบเส้นผมยาวให้เข้าที่จนเขาได้แต่ส่ายหน้าหัวเราะขัน และนับเวลา
กตขัตเตอรืให้ไปหลายภาพหลายท่า และหยุดลงเมื่ออาหารมาเสิร์ฟ

“คุณตุลย์ถ่ายรูปสวยนะเนี่ย” เธอชมเสียงหยอกเย้าเมื่อรับ
โทรศัพท์มือถือถือกลับมาดู

“นางแบบสวยมั้ง รูปก็เลยสวยไปด้วย” คำหยอดที่เขาชมออกไป
ทำให้ได้เห็นเด็กสาวหนึ่งไปนิดและยกยิ้มจนแก้มสีแดงขึ้นกว่าเดิม
เขายิ้มมุมปากอย่างพอใจ มองคนก้มหน้ามองจอถือและไล่ปลายนิ้ว
เลื่อนไปมา “กินด้วย อย่ามัวแต่เล่นมือถือสิ”

“ค่ะ” คนโตเนอเอ็ดเล็กน้อยตอบรับเสียงแข็งและทำหน้ามึน เขา
ยกมุมปากยิ้มระหว่างนั้นมือใหญ่ก็จับมิดและล้อมสำหรับรับประทาน
สเต็กเนื้อสันใน โดยในปากของเขาก็เคี้ยวตุ้ยๆ อย่างสุภาพ เธอจึงหันมา
สนใจมินิแฮมเบอร์เกอร์ที่จัดมาสวยงามพร้อมเครื่องเคียงทั้งมันบดและ
ผักสลัด “คุณตุลย์ทำยังไงไม่ให้อ้วนอะคะ”

“หือ...” หนุ่มใหญ่ส่งเสียงในลำคอระหว่างเคี้ยวเนื้อสเต็กและ
กลืนลงคอ “ก็ออกกำลังกายด้วย ทำงานในไร่ในสวนมันก็ใช้แรงด้วย
เป็นการออกกำลังกายทางอ้อมเลยไม่อ้วนมั้ง”

“อือ...พูดเหมือนพ่อเลย” คนเคี้ยวและกลืนแฮมเบอร์เกอร์ไป
คำหนึ่งว่าพร้อมพยักหน้ารับรู้ “พ่อบอกว่า พวกผู้ชายบางคนชอบผู้หญิง
หุ่นดีๆ พ่อก็ชอบผู้หญิงที่หุ่นสมส่วนไม่อ้วนไปพอมไป แล้วทำไมผู้ชาย
ถึงต้องปล่อยตัว แถมผู้ชายบางคนดันปล่อยตัวฟุงพลั้ยจนมีโรค
ประจำตัว ยังจะไปเรื่องมากชอบผู้หญิงหุ่นดีๆ แล้วไม่มองตัวเองอีก”

คนฟังหัวเราะ “จริงแบบที่พ่อเลี้ยงกวีรินทร์ว่า ฉันเองก็คิดแบบนั้น
แหละ คนเราก็อยากมองเห็นอะไรสวยๆ งามๆ ทั้งนั้น แต่ก็ไปว่าใครเขา
ไม่ได้หรือจนกระทั่งตาย เพราะบางคนเขาก็ชอบคนอวบๆ ท้วมๆ ทุกคน
มีสไตล์ต่างกัน”

“อ้อ...ก็จริงค่ะ” เธอพยักหน้าตามอย่างเข้าใจ “ทุกคนมีความสุข หล่อในตัวเองแหละค่ะ แต่ว่าจะน่ารักและจิตใจดีใหม่ ทักษะคดีดีใหม่ ก็อีกเรื่อง ส่วนเรื่องรูปร่างหน้าตาก็ต้องดูแลให้ดี เพื่อสุขภาพและบุคลิกตัวเองด้วยค่ะ”

“ถูกต้อง ฉลาดนะเธอเนี่ย” เขาตอบรับและชม พลังซึ่มืดไปหา ก่อนจะก้มลงจัดการสตั๊กตรงหน้าต่อ

“คุณตุลย์นี่ชอบแก๊งและเซวหูจ้ง” เธอว่าพร้อมส่งสายตาค้อน เล็กน้อย

“อะไร ฉันทั้งตรงไหนเนี่ย” เขาว่าเสียงอู้อี้เพราะมีเนื้อในปาก มองสบตาเธอแล้วส่ายหน้าเหนื่อยใจ ระหว่างที่เด็กสาวทำปากยื่นมาให้ “ตัวเองก็ชอบทำปากยื่นปากยาวให้คนอื่น”

“ถอนคำพูดที่ชมคุณตุลย์ถ่ายรูปลสวย” เธอว่าเสียงงอนๆ เขา หัวเราะทันควันพร้อมยกไหล่แบะปากให้ ก่อนเธอจะกัดแฮมเบอร์เกอร์ ซึ่มเล็กจนหมดและจับซัณฑ์กัมนับตเข้าปากเคี้ยวอย่างเอร็ดอร่อยต่อไป เงียบๆ เช่นเดียวกับเขาที่จัดการสตั๊กขึ้นโตอย่างสบายใจ

“จะกินขนมหวานไหม” เขาเอ่ยถามเมื่อตนเองรับประทานเนื้อ รสอร่อยที่ถูกปากหมดจาน และกำลังจิบกาแฟอยู่ โดยเธอก็นั่งจิบ กาแฟลาเต้ที่มีฟองนมนุ่มๆ ต่อ พอจบคำถามของเขาก็พ่ายก็พยักหน้า หิงๆ ะริ้วทันที

“เอาอันนี้ค่ะ” เด็กสาวชี้ไปที่ป้ายตั้งโต๊ะซึ่งมีเมนูแนะนำประจำเดือน ของร้าน เป็นไอศกรีมสีพาสเทลเจ็ดสีในถ้วยแก้วทรงสูง ตกแต่งด้วย น้ำตาลสีต่างๆ และน้ำตาลปั้นตัวยูนิคอร์น

“กินหมดหรือ สายรุ้งเจ็ดสีเซียว รากก็แพงจัง” เธอว่าเมื่อมอง ตามเมนู พอหันมองคนตรงหน้าก็พบใบหน้ามุ่มเล็กน้อย “กินไม่หมด ฉันเอาอีหัวเธอนะ”

“คุณตุลย์อะ” สกาวเดือนส่งเสียงงอนๆ แต่ก็พยักหน้าอย่าง

“ไม่ใส่ใจคำพูดของเขาที่เหมือนหนูเด็กเล็กๆ “ก็อยากกิน เอาอันนี้แหละค่ะ”

“ฉันนี่ห่าวจริงๆ นะ ถ้าเธอจะกินไม่หมดนะจะกระต่าย” เขาว่าอีกครั้ง แล้วจ้องสบตากับเด็กสาวหนึ่ง มองดูปากสีหวานที่ทำयीไปมา “ไม่ได้หิวนะ”

“เหียนะไม่ได้หิว ชอบแกลิ่งหนูจังเลยคุณตุลย์อะ” คนพั่งทำเสียงสะบัดไล่ พลังทำหน้าที่มุ่มเยกเขนขึ้นกอดดอก “หนูกินหมดนะ คอยดูสิคะ”

“ค๊ะ ฉันจะรอดูนะคะ” เขารับคำด้วยกิริยาล้อเลียน พร้อมแบะปากให้เด็กสาวที่ทำหน้ามุ่มเยกและสะบัดหน้าให้เขา ระหว่างนั้นเขาก็ยกมือเรียกบริกรที่หันมาพอดี เพื่อชี้เมนูสั่งตามที่ต้องการ

ตุลย์ชรอยกมปากยืมหยันเล็กน้อยกับท่าทางอึดมมากจนไม่สามารถตักไอศกรีมและเครื่องเคียงในถ้วยแก้วใบสวยเข้าปากได้อีกของสกาเวเดือน แต่เจ้าตัวก็พยายามจะทำให้ได้ตามที่ล่นวจาเมื่อครูหรือจะกลัวเขาเอาयीห่าวจริงๆ ก็ไม่อาจรู้ได้ หากเขาก็ไม่อยากเอ่ยอะไร คอยดูว่าเด็กสาวจะยอมแพ้อให้เขาช่วยรับประทานหรือไม่ ระหว่างนั้นเขาก็นั่งจิบกาแฟต่อเจียบๆ และเลื่อนดูข่าวสารในโทรศัพท์มือถือตนเองไปพลางๆ

“คุณตุลย์คะ...” คนอึดมจนเริ่มจุกเอ่ยเสียงแผ่ว พลังซ้อนตามองอีกฝ่ายที่ก้มหน้ามองจอโทรศัพท์มือถือ ซึ่งเหลือบสายตามาสบตากับเธอนิ่งๆ และเลิกคิ้วข้มขึ้นเล็กน้อย “หนูอึดมมากๆ เลย ช่วยกินหน่อยสิคะ”

“หี...” คนรอให้อีกฝ่ายเอ่ยคำร้องขอส่งเสียงในลำคอและยกยืม “ไหนว่ากินหมดไ้ คนเก่งเมื่อกี้ไปไหนแล้วนะ”

สกาเวเดือนทำปากยู่ก่อนจะบอกเสียงอ่อยๆ และหยิบซ้อนอีกคันส่งให้เขา พร้อมพยักหน้าด้วยสีหน้าตาจริงจัง “ไม่ยี่ห้ว...ต้องช่วยกันกิน”

“ฉันอึดแล้ว ควบคุมน้ำตาลด้วย” เขาบอกตามจริง ก่อนจะส่ายหน้ายืมข้นที่เห็นเธอทำหน้าที่สลด “ไว้แบบนั้นแหละ”

“เสียดายอะ” เธอบอกเสียงอ่อย มองดูถ้วยไอศกรีมที่เริ่มละลาย

อย่างนี้ก็เสียใจ “ทำไมตอนอยากกินถึงรู้สึกว่ามันนิดเดียวเอง”

หนุ่มใหญ่หัวเราะร่วน “เขาถึงมีคำบอกว่า อย่าสั่งอาหารตอ
หิวมากๆ ใจ”

“อ้อ...ถ้าไม่ใช่ไอติมก็เอากลับบ้านได้” เธอพยักหน้าอย่างเห็นด้วย
กับเขา แล้วได้แต่บ่นอย่างเสียดาย พยายามละเลียดไอศกรีมไปที่ละนิด

“อืมก็พอ เดี่ยวจุกแล้วอ้อวัก” เขาบอกเรียบๆ ก่อนจะมองดู
เด็กสาวที่พยักหน้าหงอยๆ “ตอนเย็นกินข้าวอีกไหมเนี่ย”

คนฟังคำถามกะพริบตาปริบๆ และพยักหน้ายิ้มแห้งๆ “ต้องกิน
สิคะ กินพร้อมกันทั้งบ้านแหละ บ้านคุณตุลย์ไม่กินพร้อมกันหรือ”

“กินพร้อมกันเช้าเย็น แต่บางวันตอนเย็นก็ติดงานกัน ก็จ
ไม่ค่อยครบหรอก” เขาบอกพลางยิ้มอ่อนบาง มองดูคนตัวเล็กที่นั่งพิง
พนักเก้าอี้และยกมือลูบพุงตัวเองไปมา “ฉันเห็นในไอจีที่แม่เธอแท็ก
ไปหา ฉันกดเข้าไปดู เห็นเธอเรียนเต้นจริงจังเลยนี่ แล้วมากินอะไร
แบบนี้ไม่ต้องคุมอาหารหรือใจ”

“ไม่ค่ะ กินปกติแหละ หนูก็เต้นและออกกำลังกายให้มันเผาผลาญ
ไปหน่อย” เธอตอบแล้วเอียงคอมองหนุ่มใหญ่นิ่งๆ “คุณตุลย์คุมอาหาร
หรือ”

“ใช่ แก่แล้วเดี๋ยวไขมันมา” เขาบอกแล้วมองเธอที่มองตาปริบๆ
“ฉันกดติดตามไอจีเธอไป ไม่เห็นเธอกดตอบ”

คนฟังขมวดคิ้ว พลังมองเขาอย่างงุนงง ก่อนจะก้มลงหยิบ
โทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าสะพายของตนเองออกมาปลดล็อกหน้าจอและ
เข้าไปโปรแกรมยอดนียมอย่างอินสตาแกรม หน้าจอไปหาเขา “อันไหน
คุณตุลย์อะ คนมาตามเยอะแยะ”

“โอโห...เน็ตไอดอลหรือเนี่ย” เขามองดูรายชื่อมากมายที่กด
ติดตามเธอแล้วเอ๋อแซว

“ก็จากที่เรียนเต้นกับร้านเสื้อผ้าแม่แหละ คุณตุลย์ยังมาจากแม่

เลย” เธอบอกแล้วหัวเราะเบาๆ ตอนท้าย ก่อนจะพยักหน้าที่เขาชี้บัญชี
ของตนเองให้

“โห...” เด็กสาวร้องอย่างตื่นเต้นพร้อมตาโตอ้าปากหวอ

“โห...อะไร” เขาเลิกคิ้วมองเด็กสาวที่หันหน้าจอกลับไปหลังเขา
จิมอินสตาแกรมของตนเองให้

“นี่นักกล้ำปะเนี่ย”

สกาเวื่อนยังคงตาโตมองดูภาพถ่ายในหน้าโปรไฟล์ของหนุ่มใหญ่
มีหลายภาพที่เขาถอดเสื้ออวดกล้ามเนื้อและหน้าท้องที่ขึ้นรูปเป็นก้อน
พอเลื่อนดูก็เจอภาพเขาใส่กางเกงว้ายน้ำหนึ่งข้างสระจนได้แต่ตาโตไป
อีกระลอก

“โห...” สกาเวื่อนส่งเสียงอย่างตื่นเต้น เมื่อไปปลายนิ้วเลื่อนไป
เจอภาพของเขาถอดเสื้อสวมกางเกงยีนส์ขี้ม้า เป็นภาพที่เธอแทบไม่อยาก
เชื่อว่าหนุ่มใหญ่จะทำได้ขนาดนี้

“อูทานอะไรนั่นหนา” เขาถามกลับ ระหว่างเธอมองหน้ามองเขานิ่ง
เหมือนสำรวจดูก่อนก้มไปดูจอมือถืออีกรอบเงียบๆ “อยากดูไหม
เดี๋ยวถอดเสื้ออวด”

“บ๊াবอ!” เธออุทานแล้วทำตาโตมองเขา พลังกตติดตามเขาตอบ
“ดูแลตัวเองดีขนาดนี้ ทำไมไม่มีเมียเนี่ย”

“รอเธอโตมั่ง” เขาหยอดทันที และทำให้เด็กสาวถึงกับนั่งอ้าปาก
หวอไปทันที “มีคนคบด้วยหรือยังล่ะ”

คนถูกรู้อย่างจริงจังและรวดเร็วตะลึงตาโตอ้าปากหวอ ก่อนจะ
ส่ายหน้าด้วยความฉงนทันควันกับคำถามสุดท้ายจากเขา และได้แต่
กะพริบตาได้อย่างตลกใจ ภายนอกซ้ายสั่นไปหมด

“จะจีบหนูหรือ” เด็กสาวถามอย่างไม่มั่นคงด้วยความประหลาดใจ
ที่อีกฝ่ายพูดจาเหมือนหยอดคำหวานเช่นนี้

“ใช่ ไม่มีคนคบ งั้นฉันก็จะจีบเธอ มาลองเป็นแฟนกันไหมล่ะ”

เขาพยักหน้าและบอกอย่างตรงไปตรงมา “หรือฉันแก่เกินสเปกที่เธอตั้งเอาไว้เกินไป”

“เปล่าค่ะ หนูแค่ตกใจ เตียวนะ...นี่คุณตุลย์จริงจังหรือ” เธอถ่ายหน้าแล้วได้แต่ก้มหน้าตอบอ้อมอ้อม แม่ เพราะรู้สึกขัดเขิน เมื่อเขาพยักหน้ารับอย่างจริงจัง “อүүү คุณตุลย์มาพูดแบบนี้ หนูเพิ่งเคยมีคนมาพูดจาหยอต๋อว่าจะจีบจะขอเป็นแฟนตรงๆ”

“ที่...ฉันแก่แล้ว ไม่อยากเสียเวลา รู้สึกถูกชะตาและชอบเธอ ฉันก็ต้องบอกว่าจะจีบ” เขาว้ายิ้มๆ เธอเงยหน้ามามอง “ว่าไง ลองเป็นแฟนกันไหม ทือ...”

“อือ...” คนใจสั้นพยักหน้ารับคำเรียบๆ พลังทำปากยื่นก่อนจะยกยิ้มขัดเขิน แต่คิดในใจว่า เขาจะจีบเธอไม่ได้ได้อย่างไร เพราะเธอก็แอบมองเขาตั้งแต่วันแรกที่เจอกันแล้วนี่นา แต่ไม่คิดว่าคนแบบเขาจะมาสนใจเด็กก้ากั้นแบบเธอ และเขายังตรงไปตรงมาใส่เธอขนาดนี้

“เตียวฉันจะบอกแสงดาวแล้วกัน” เขาว่าแล้วหัวเราะเบาๆ ที่เธอนิ่งงันไปทันที ก่อนเขาจะยกมือเรียกบริการเพื่อให้เก็บเงินค่าอาหารมื้อนี้ ที่เป็นการออกเดทครั้งแรก “นี่เดตแรกของเราละ”

“แหม...เพิ่งบอกว่าจีบว่าคบเป็นแฟนกันนะ” เธอเงยหน้า มองค้อนเขานิ่งๆ “ตัวเองหิวต่างหาก มาเรียกเดตแรกได้ไง!”

“อะ...งั้นเตียวพุงนี้ฉันไปรับที่บ้าน พาไปเดตนะคะ” เขาตอปปลังยิ้มกรุ้มกริม เธอทำหน้าที่ผู้ยี้และพยักหน้ารับเงียบๆ ก่อนจะหันมองบริการที่น่าใบเสร็จมาแจ้งราคา “รับบัตรเครดิตไหมครับ”

“รับค่ะ” บริการตอบและยื่นรอลูกค้าที่ดูจะไม่ใช่นักชู้ชู้กันยิ้มๆ ก่อนจะก้มศีรษะให้เขาหลังได้รับบัตรเครดิตมาบนถาดไม้

“ถ้าเขาไม่รับบัตรเครดิตล่ะคะ”

“ก็ถามว่ามีให้โอนเงินไหม เพราะมีเงินสดอยู่สี่ร้อยบาทเนี่ย” เขาตอบถามตรง และแหวกช่องใส่ธนบัตรของกระเป๋าเงินให้เธอดู

“เสียใหญ่แบบคุณตุลย์ไม่พกเงินสดเธอ” เธอถามกลับอย่างสงสัย

“ตอนแรกว่าจะกดเงินตอนไปประชุม แต่โรงแรมที่ไปหาตู้เอทีเอ็มไม่ได้เลย ไม่รู้ไปตั้งตรงไหน ถามคนที่นั่นก็ชี้ไปทางนั้นทางนี้แล้วไปหมด” เขาตอบแล้วก็ส่ายหน้า

“เออ...โรงแรมบางแห่งที่นั่นทำไมไม่ทำป้ายติดบอกทิศทางก็ 모르ค่ะ แล้วจริงๆ หลายร้านในเมืองไทยน่าจะมีให้โอนเงิน เพราะบางร้านก็ไม่รับบัตรเดบิต รับแต่บัตรเครดิต คนรุ่นหนูจะไปมีบัตรเครดิตได้ไง” เธอบอกเล่าระหว่งรอบริกรเดินเข้ามาให้หนุ่มใหญ่เห็นชื่อในใบเสร็จ ก่อนจะยิ้มรับบริการที่อายุมากกว่าไม่กี่ปีซึ่งก้มศีรษะให้เขาและเดินจากไปเงียบๆ

“อยากไปไหนไหม” เขาถามระหว่างลุกจากโต๊ะนั่งและเดินออกจากร้านด้วยกัน

“ไม่อะ ก็ตอนแรกอยากกลับบ้านไปจัดดอกไม้ไว้ในห้อง เลยจะกลับก่อนแม่ค่ะ” เธอตอบยิ้มๆ ก่อนจะเงยหน้ามองคนตัวสูงกว่าที่ใช้มือใหญ่ดันหลังเธอเล็กน้อย เพื่อให้หลบคนเดินสวนตรงลานด้านหน้าร้าน

“อ้อ...ฉันจะไปส่งที่บ้านเลยแล้วกันนะ” เขาบอกและเปิดประตูรถให้เธอ เด็กสาวพยักหน้าก่อนก้าวขึ้นไปนั่ง

ดวงตากลมโตของสกาเวเดือนเหลืองมองหนุ่มใหญ่มาดแต่ข้างกายที่ขับรถอยู่แล้วหันมานั่งเงียบๆ ยิ้มคนเดียว อยู่ๆ ก็กำลังจะมีแฟนเป็นเสียใหญ่ ถ้าใครมาเรียกเธอว่าเป็นเด็กเสียก็คงไม่แปลกอะไร คิดแล้วก็หัวเราะคนเดียว จนเขาหันมามองแล้วส่ายหน้าขบขัน พอเธอรู้อยู่ตัวก็หันมายิ้มแบ่นให้...

